Περιοδος 2η,
Νο 127
Μάρτης 2004
50 σέντ

εργατική δημοκρατια

Σ' αυτό το φύλλο

Ο Μπούς χαρίζει την Δυτική Οχθη στο δολοφόνο Σαρόν σελ. 5

Διεθνής διακήρυξη για την Κύπρο σελ. 2

Μεταλλαγμένα τρόφιμα σελ 11

Επαναπροσέγγιση απο τα κάτω η πραγματική λύση

Απο την δικοινοτική αντιπολεμική διαδήλωση στις 20 Μάρτη

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ

σελ. 6-7

Διεθνής Διακήρυξη για την Κύπρο

Οι οργανώσεις και τα πολιτικά κόμματα που υπογράφουμε αυτή την κοινή διακήρυξη δεσμεύομαστε να εργαστούμε για μια Κύπρο στην οποία οι Ελληνοκύπριοι και οι Τουρκοκύπριοι θα μπορούν να ζουν μαζί ειρηνικά χωρίς διακρίσεις και εξωτερικές παρεμβάσεις.

Η απόρριψη του "σχεδίου Ανάν", του γενικού γραμματέα του ΟΗΕ, μπορεί να αποτελέσει βήμα σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Η συντριπτική πλειοψηφία που ψήφισε Οχι στην ελληνοκυπριακή πλευρά δεν μπορεί να κατηγορηθεί για σωβινιστικές ή απομονωτικές τάσεις. Εχουν γνήσιους ταξικούς λόγους για να αρνούνται το σχέδιο.

- Λόγους για να μην εμπιστευόμαστε τους εμπνευστές του σχεδίου Ανάν

Δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε ότι οι κυβερνήσεις του Τζορτζ Μπους και του Τόνι Μπλερ θα προωθήσουν την ειρήνη στην Κύπρο όταν συνεχίζουν τη βάρβαρη κατοχή στο Ιράκ και την υποστήριξή τους στην καταπίεση των Παλαιστίνιων από το Ισραήλ. Οι Κύπριοι θυμούνται πολύ καλά το ρόλο των ΗΠΑ στην ενίσχυση στρατιωτικών δικτατοριών σε Τουρκία και Ελλάδα και τις αποτυχίες του ΟΗΕ στην Κύπρο το 1964 και το 1974.

Η ιδέα πως οι Τούρκοι και οι Ελληνες στην Κύπρο χρειάζονται εξωτερική επέμβαση για να μην αλληλοσφαγούν είναι εξωφρενική. Κι όμως αυτή ακριβώς είναι η φιλοσοφία του σχεδίου Ανάν. Οι Κύπριοι θυμούνται τη Βρετανία ως αποικιακή δύναμη που διατηρεί ακόμη στρατιωτικές βάσεις που καλύπτουν το 10% του νησιού. Η Ελλάδα και η Τουρκία έχουν και οι δύο βιάσει την Κύπρο με στρατιωτικό πραξικόπημα και εισβολή το 1974. Η παρουσία των Δυτικών δικαστών και τραπεζιτών στο Ανώτατο Δικαστήριο και την Κεντρική Τράπεζα της προτεινόμενης Νέας Κυπριακής Δημοκρατίας κάνει την Κύπρο να μοιάζει με περιπτώσεις όπως η Βοσνία, όπου τα δυτικά "ειρηνευτικά σχέδια" έφεραν πόλεμο και εξαθλίωση.

- Οι προσπάθειες του σχεδίου Ανάν να εξισορροπήσει συνταγματικούς και εδαφικούς διακανονισμούς μεταξύ των δύο κοινοτήτων δεν προωθούν την οικοδόμηση εμπιστοσύνης και φιλίας. Δεκάδες χιλιάδες θα πρέπει να μετακινηθούν από τα σπίτια τους. Οι Ελληνοκύπριοι που θα ζουν στο Τουρκοκυπριακό κρατίδιο και οι Τουρκοκύπριοι που θα ζουν στο Ελληνοκυπριακό κρατίδιο αποστερούνται του στοιχειώδους δικαιώματός τους να ψηφίζουν. Δεν μοιάζουν καθόλου με συνταγή για δημοκρατία και μείωση των εντάσεων.

Η ψήφος υπέρ του Ναι στη τουρκοκυπριακή πλευρά είναι έκφραση της συνεχιζόμενης λαϊκής έκρηξης ενάντια στο καθεστώς Ντενκτάς και της δίκαιας προσδοκίας να σπάσει η απομόνωση που επιβάλει το ελληνικό εμπάργκο. Δεν υπάρχει ουσιαστική αντίφαση ανάμεσα στο Ναι της μιας πλευράς και στο Οχι της άλλης. Αυτές οι εξελίξεις δημιουργούν ευκαιρία και για τις δύο πλευρές να προχωρήσουν σε άμεση επαναπροσέγγιση χωρίς τις πιέσεις των διεθνών "μεσολαβητών". Και στις δυο πλευρές αριστερά κόμματα αποτελούν τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις. Ο Δημήτρης Χριστόφιας είναι πρόεδρος του ελληνοκυπριακού κοινοβουλίου και Μεχμέτ Αλί Ταλάτ είναι πρωθυπουργός στην τουρκοκυπριακή πλευρά. Η Αριστερά μπορεί να πάρει την πρωτοβουλία να προωθήσει την επαναπροσέγγιση. Αυτό μπορεί να αρχίσει με την ελληνική πλευρά να σταματάει το εμπάργκο στους Τουρκοκύπριους και να δίνει στην τουρκοκυπριακή κοινότητα όση αυτονομία θέλει. Η ενότητα δεν μπορεί να επιβληθεί με τη βία ούτε με εκβιασμό. Μπορεί να έρθει μόνο με την ελεύθερη βούληση των δύο πλευρών.

Δεν πιστεύουμε πως η Ευρωπαϊκή Ενωση μπορεί να αποτελέσει το πλαίσιο αυτής της διαδικασίας. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και οι μεγάλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις είναι πασίγνωστες για τη χρήση των ενταξιακών διαπραγματεύσεων ως μέσο για την επιβολή όρων και συνθηκών στα υποψήφια μέλη. Οι πιέσεις της ΕΕ πάνω στους Ελληνοκύπριους να "ψηφίσουν Ναι στο σχέδιο Ανάν ειδάλλως..." είναι μόνο το τελευταίο παράδειγμα. Οι διπλωματικές διαμάχες για την ένταξη της Τουρκίας στην ΕΕ μπορεί να προκαλέσουν σύγκρουση των αμερικανικών και των γαλλογερμανικών συμφερόντων και ελιγμούς από πλευράς ελληνικής κυβέρνησης για να κερδίσει υποχωρήσεις από την Τουρκία. Είμαστε αντίθετοι στη χρήση ελληνικού ή ελληνοκυπριακού βέτο στην ΕΕ για την ένταξη της Τουρκίας. Ο τουρκικός λαός είναι ο μόνος αρμόδιος να αποφασίσει αν θέλει ή όχι να συμμετάσχει στην ΕΕ.

Η ευημερία δεν θα έρθει ούτε στην Τουρκία, ούτε στη Βόρεια Κύπρο μέσα από τις νεοφιλελεύθερες "αναδιαρθρώσεις" που επιβάλλει η ΕΕ. Μπορεί να έρθει μόνο από την ενωμένη πάλη των εργατών για να αντισταθούν στις ιδιωτικοποιήσεις, στις απολύσεις, το πάγωμα των μισθών και άλλες παρόμοιες επιθέσεις. Η Κύπρος έχει μια όχι και τόσο μακρινή παράδοση Ελλήνων και Τούρκων να ανήκουν στα ίδια συνδικάτα και αριστερά κόμματα. Κοιτώντας σ' αυτή την παράδοση μπορούμε να ανοίξουμε το δρόμο για ένα καλύτερο μέλλον.

Σε όλο τον πλανήτη, ένα νέο αντικαπιταλιστικό κίνημα δυναμώνει, δίνοντας την ελπίδα ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Η Κύπρος δεν αποτελεί εξαίρεση. Και στο Βορρά και στο Νότο ο κόσμος έχει εμπνευστεί από αυτό το νέο διεθνές κίνημα. Η οικοδόμηση αυτού του κινήματος στην Τουρκία, την Ελλάδα και την Κύπρο μπορεί να ενισχύσει την ειρήνη και τη φιλία στο νησί.

Το αντιπολεμικό κίνημα έχει κάνει βήματα μπροστά σ' αυτή την κατεύθυνση. Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι διαδήλωσαν μαζί ενάντια στον πόλεμο του Μπους. Πήραν θάρρος από τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις στην Τουρκία που κατάφεραν να αποτρέψουν την ύπαρξη βόρειου μετώπου στον πόλεμο κατά του Ιράκ πέρυσι και προετοιμάζουν μια "καυτή" υποδοχή για τον Μπους στις 26 του ερχόμενου Ιούνη. Οι αντιπολεμικές απεργίες και διαδηλώσεις στην Ελλάδα έπαιξαν έναν παρόμοιο ρόλο. Η κρίση του Μπλερ και η μαζική ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος στη Βρετανία είναι κρίσιμη συνεισφορά στον αγώνα για μια Κύπρο που θα αποφύγει ένα μέλλον ως ορμητήριο για ιμπεριαλιστικές επιθέσεις στη Μέση Ανατολή.

Δεσμευόμαστε να συνεχίσουμε σ' αυτην την κατεύθυνση. Καλούμε όλους τους ακτιβιστές και τις αριστερές δυνάμεις να βοηθήσουν για την οικοδόμηση ενός δυνατότερου αντιπολεμικού κινήματος και να απαιτήσουμε:

- Να φύγουν οι βρετανικές βάσεις από την Κύπρο

- Να αποσυρθούν όλα τα στρατεύματα από την Κύπρο

- Καμιά ελληνική ή τούρκικη συμμετοχή στην κατοχή του Ιράκ

- Υποστήριξη στους Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους που ενώνονται για να παλέψουν για ένα κοινό μέλλον χωρίς εξωτερικούς εκβιασμούς και εσωτερικούς εθνικούς ανταγωνισμούς.

Εργατική Δημοκρατία - Κύπρος

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα - Βρετανία (SWP)

Επαναστατικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα — Τουρκία (DISP)

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα - Ελλάδα (ΣΕΚ)

ΕΝΟΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Η Πρωτομαγιά δίνει μια εξαιρετική ευκαιρία για ένα κοινό ενοτικό γιορτασμό. Η σημασία μιάς τέτοιας εκδήλωσης αυτή τη στιγμή είναι ιδιαίτερα μεγάλη γιατί θα δώσει τη δυνατότητα να φανεί ότι τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος δεν έχουν φέρει τους εργάτες των δύο πλευρών σε αντιπαράθεση αλλά αντίθετα μπορούν να γίνουν η αφετηρία για ένα νέο κίνημα επαναπροσέγγισης.

Η φωτό απο την περσυνή συμμετοχή της Εργατικής Δημοκρατίας στις πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις των τουρκοκυπρίων. Και φέτος η Εργατική Δημοκρατία θα συμμετέχει στις Πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις και στις δυό πλευρές, το πρώι στις εκδηλώσεις της ΠΕΟ και το απόγευμα στις εκδηλλώσεις που προγραμματίζει η "πλατφόρμα αυτή η χώρα είναι δική μας".
Ανταποκρινόμενοι σε πρόσκλη της νεολαίας του Κινήματος Πατριωτικής Ενότητας και του πολιτιστικού κέντρου Baraka θα πορευτούμε μαζί τους απο το παλιό κτίριο της ΡΕΥΑΚ μέχρι τον χώρο της εκδηλωσης της πλατφόρμας. Η πορεία θα αρχίσει στις 7:00μμ

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος

Αφετηρία για το κίνημα επαναπροσέγγισης να μπέι μπροστά χωρίς τους "επιδιαιτητές"

Τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος, και ιδιαίτερα το όχι της ελληνοκυπριακής πλευράς προκάλεσαν πολλές αντιδράσεις κυρίως απο την πλευρά των αμερικανών και των βρετανών. Αυτό από μόνο του είναι αρκετό για να σκεφτεί κανείς ποιοι τελικά φαίνεται να «χάνουν» τα περισσότερα από αυτά τα αποτελέσματα, οι ελληνοκύπριοι, οι τουρκοκύπριοι ή οι αμερικανοί.

Η ομολογία του Κόφι Ανάν ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν μια μεγάλη απογοήτευση και ότι «η διευθέτηση του κυπριακού θα μπορούσε να αποτελέσει παράδειγμα και για τις άλλες διενέξεις που υπάρχουν στη Μέση Ανατολή» δείχνει με τον πιο καθαρό τρόπο πόσο δίκαιο είχαμε όταν υποστηρίζαμε ότι το σχέδιο Ανάν έχει σαν πρώτο και κύριο στόχο να εξυπηρετήσει τις επιδιώξεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για έλεγχο της περιοχής και τη δημιουργία της Μεγάλης Μέσης Ανατολής.

Η κοινή αντιπολεμική δράση ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων είναι αναπόσπαστο κομμάτι της προσπάθειας για το κτίσιμος ενός μαζικού κινήματος επαναπροσέγγισης που να δώσει τις δικές του λύσεις στο κυπριακό.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν μια χοντρή ήττα σε αυτά τα σχέδια των αμερικανών. Γι αυτό οι τόσο έντονες αντιδράσεις και απειλές τους για τις συνέπειες του ελληνοκυπριακού όχι. Αντιδράσεις που θυμίζουν πολύ τα όσα προηγήθηκαν του πολέμου στο Ιράκ. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που και ο ίδιος ο Χριστόφιας αναγκάστηκε να δηλώσει ότι τα όσα λένε οι αμερικανοί για χειραγώγηση της κοινής γνώμης στη Κύπρο υπέρ του Όχι θυμίζουν τα ψέμματα των αμερικανών για τα όπλα μαζικής καταστροφής του Ιράκ.

Πράγματι, είναι τραγικό αυτοί που προσπάθησαν με τα ψέματα και τα μέσα που διαθέτουν να χειραγωγήσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη για να δικαιολογήσουν την επίθεση στο Ιράκ να εμφανίζονται σήμερα σαν υποστηρικτές της ελευθερίας του λόγου και της δημοκρατίας. Είναι τραγικό να ακούς τον Μπάουτσερ να μιλά για εκφοβισμό δεκαοκτάχρονου μαθητή για να ψηφίσει υπέρ του όχι την ώρα που η κυβέρνηση του βομβαρδίζει ραδιοτηλεοπτικούς σταθούς απλά και μόνο επειδή δεν μεταδίδουν τις ειδήσεις λογοκριμένες όπως θέλει το Πεντάγωνο, όπως έκαναν με τον Αλ Τζαζίρα, τον Αλ Αραπίγια, την Γιουγκοσλάβικη τηλεόραση τους δημοσιογράφους στο ξενοδοχείο Παλαιστίνη στη Βαγδάτη και τις δεκάδες άλλες περιπτώσεις που είδαν το φώς της δημοσιότητας και τις εκατοντάδες ίσως άλλες που δεν το είδαν.

Εκτός από τους αγλοαμερικανούς μόνο ο Αναστασιάδης του Συναγερμού και ο Βασιλείου των ΕΔΗ φαίνεται να ενοχλήθηκαν από τα αποτελέσματα των δημοψηφισμάτων. Οι βασικοί εκφραστές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού προτιμούσαν σίγουρα μια διευθέτηση που θα εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των αγλοαμερικανών ώστε να τους έχουν συμμάχους τους και να πάρουν ταυτόχρονα πίσω όσα έπαιρναν με το σχέδιο Ανάν. Έτσι και αλλιώς τα ελάχιστα που άφηναν στους τουρκοκύπριους θα μπορούσαν να τα πάρουν με το πέρασμα του χρόνου πατώντας πάνω στην ισχυρή οικονομικά και πολιτικά θέση της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης στο νησί. Αυτή εξάλλου ήταν πάντα και η θεωρητική βάση του ενδοτισμού όπως εκφράστηκε από τα πρώτα χρόνια μετά τον πόλεμο του '74. Ο ίδιος ο Αναστασιάδης δεν σταμάτησε καμιά στιγμή να εξηγεί πως στο τέλος ο μεγάλος κερδισμένος θα είναι ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός.

Αυτό εξηγεί και τη δική τους λυσσασμένη αντίδραση στο αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος που ανάμεσα στα άλλα έδειξε και την τεράστια ανυπακοή που υπήρξε μέσα στη βάση του κόμματος αφού το 66% ψήφισε όχι.

Εθνικιστική στροφή;

Οι εθνικιστικές ηγεσίες των απορριπτικών κομμάτων προσπάθησαν από την άλλη να παρουσιάσουν το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος σαν μια δική του νίκη και να διεκδικήσουν ένα νέο σχέδιο που να παραχωρεί περισσότερα στους ελληνοκύπριους.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος δεν δικαιολογεί με κανένα τρόπο αυτή την αντίληψη. Η συντριπτική πλειοψηφία που ψήφισε Οχι στην ελληνοκυπριακή πλευρά δεν το έκανε γιατί θέλει περισσότερες παραχωρήσεις ή επειδή δεν θέλει μια ειρηνική συνύπαρξη με τους τουρκοκύπριους. Οι αντιδράσεις του κόσμου πηγάζουν από τη δικαιολογημένη ανησυχία του ότι αυτό το σχέδιο μπορεί να οδηγήσει ξανά στις συγκρούσεις και την αντιπαράθεση όπως στο παρελθόν. Δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη ότι οι εμπνευστές του σχεδίου, ο Τζορτζ Μπους και ο Τόνι Μπλερ που αιματοκύλησαν το Ιράκ και κάνουν πλάτες στον Σαρόν να δολοφονεί τους Παλαιστίνιους και να κτίζει το τοίχος του εθνικού διαχωρισμού ενδιαφέρονται για την ειρήνη, τη δημοκρατία ή την επανένωση του νησιού. Δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη ότι αυτοί που μέχρι χτές τον καλούσαν να κάνει θυσίες για να μπορούμε να πληρώσουμε τους S-300 ή για να εξασφαλίσουμε τους όρους για ένταξη στην Ε.Ε. για να «λύσουμε ευρωπαϊκά», δηλαδή προς το συμφέρον των ελληνοκυπριακών θέσεων το κυπριακό έχουν σήμερα τη διάθεση να δεχτούν ένα συμβιβασμό και να αναγνωρίσουν και να σεβαστούν τα δικαιώματα των τουρκοκυπρίων.

Εξάλλου και οι δημοσκοπήσεις εξόδου που έγιναν την ημέρα του δημοψηφίσματος δείχνουν ότι ένα ποσοστό πάνω από 75% από αυτούς που ψήφισαν όχι το έκαναν γιατί ανησυχούν για την ασφάλεια και τη προοπτική της ειρήνης. Ακόμη και από το 15% που δήλωσαν ότι προτιμούν να ζήσουμε χωριστά ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι υπάρχει ένα ποσοστό που δεν το έκαναν από εθνικιστικούς λόγους αλλά για να εξασφαλιστεί η ειρήνη από τις προβοκάτσιες των εθνικιστών και των δυο πλευρών.

Οσοι προσπαθούν να δώσουν εθνικιστικό περιεχόμενο στο αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος μέσα στην ελληνοκυπριακή πλευρά ή να το παρουσιάσουν σαν το αποτέλεσμα της χειραγώγησης της κοινής γνώμης από την κυβέρνηση και τα απορριπτικά κόμματα ξεχνούν ένα βασικό γεγονός. Πέρυσι ακριβώς την ίδια εποχή όταν ο Ντεκτάς άνοιξε τα σύνορα, κυβέρνηση και κόμματα, όλα μαζί, με πρώτο και καλύτερο το κόμμα του Αναστασιάδη που σήμερα μιλά για χειραγώγηση της κοινής γνώμης, προσπάθησαν να χειραγωγήσουν την κοινή γνώμη λέγοντας ότι η επίδειξη διαβατηρίων ισοδυναμεί με αναγνώριση του «ψευδοκράτους» του Ντεκτάς. Βουλευτές που σήμερα ανήκουν στους οπαδούς του ναι, ακόμη και υπουργοί του ΑΚΕΛ που σήμερα τάχθηκαν υπέρ του ναι προσπάθησαν να πείσουν το κόσμο να μην δείξει διαβατήριο. Η εκκλησία και τότε τους απειλούσε με την κόλαση ενώ η αστυνομία προσπαθούσε να αποθαρρύνει το κόσμο να πάει. Παρ' όλα αυτά σχεδόν τριακόσιες χιλιάδες κόσμος πήγε στην άλλη πλευρά μέσα σε ελάχιστο χρόνο αψηφώντας τις προτροπές, τις απειλές, τις βρισιές. Αυτός ο κόσμος ήταν που δημιούργησε το μεγαλύτερο ρεύμα φιλειρηνικής διάθεσης και συμφιλίωσης που υπήρξε ποτέ στην Κύπρο και κανείς δεν μπόρεσε να τον σταματήσει. Σήμερα προσπαθούν να παρουσιάσουν τον ίδιο κόσμο σαν σωβινιστή ή πρόβατο που τραβιέται απο τους διάφορους κομματάρχες ή την εκκλησία. Στο κάτω ποια απειλή ήταν πιο σοβαρή; Του μητροπολίτη Κυρήνειας που απειλούσε με την μετά θάνατο κόλαση όσους θα ψήφιζαν ναι ή του Πάουελ που μας απειλούσε με την δική του κόλαση αν ψηφίζαμε όχι.

Αντίφαση;

Υπάρχουν πολλοί που θεωρούν ότι το ναι στο βορρά και το όχι στο νότο φέρνουν σε σύγκρουση το κόσμο στις δυο πλευρές. Δεν είναι έτσι τα πράγματα. Πολύς κόσμος στην άλλη πλευρά δεν το βλέπει έτσι. Ο Σενέρ Λεβέντ αρχισυντάκτης της Αφρίκα δήλωσε, πριν ακόμη γίνουν τα δημοψηφίσματα ότι αν ήταν ελληνοκύπριος θα ψήφιζε όχι.

Δεν υπάρχει ουσιαστική αντίφαση ανάμεσα στο ελληνοκυπριακό όχι και το τουρκοκυπριακό ναι. Όπως η ψήφος υπέρ του Όχι στην ελληνοκυπριακή πλευρά είναι σε μεγάλο βαθμό ψήφος αντίδρασης στην επιβολή μιας ιμπεριαλιστικής διευθέτησης που όχι μόνο αγνοεί τα συμφέροντα και τις επιθυμίες των απλών ανθρώπων αλλά απειλεί να οδηγήσει ξανά στη σύγκρουση, έτσι και η ψήφος υπέρ του Ναι στη τουρκοκυπριακή πλευρά είναι έκφραση της συνεχιζόμενης λαϊκής έκρηξης ενάντια στο καθεστώς Ντενκτάς και της δίκαιης προσδοκίας να σπάσει η απομόνωση που επιβάλει το ελληνικό εμπάργκο.

Ακόμη, πολλοί από τους ελληνοκύπριους που ψήφισαν Ναι δεν το έκανα για να αποφύγουν τα χειρότερα με την «παγίωση της διχοτόμησης», όπως οι εθνικιστικές ηγεσίες των «ενδοτικών» κομμάτων αλλά από μια γνήσια διάθεση για συμβιβασμό και συνεργασία με τους τουρκοκύπριους.

Αυτές οι εξελίξεις δημιουργούν τις προϋποθέσεις και για τις δύο πλευρές να προχωρήσουν σε άμεση επαναπροσέγγιση χωρίς τις πιέσεις των διεθνών "μεσολαβητών". Και στις δυο πλευρές η αριστερά αποτελεί την κυρίαρχη πολιτική δύναμη. Ο Χριστόφιας είναι πρόεδρος της Βουλής και το ΑΚΕΛ είναι η κύρια δύναμη στήριξης της κυβέρνησης ενώ ο Μεχμέτ Αλί Ταλάτ είναι πρωθυπουργός στο βορρά και το ΤΡΚ είναι κυβέρνηση. Η Αριστερά μπορεί να πάρει την πρωτοβουλία να προωθήσει άμεσα την επαναπροσέγγιση. Αυτό μπορεί να αρχίσει με την ελληνική πλευρά να σταματά το εμπάργκο στους Τουρκοκύπριους και να δίνει στην τουρκοκυπριακή κοινότητα όση αυτονομία θέλει. Η ενότητα δεν μπορεί να επιβληθεί με τη βία ούτε με εκβιασμό. Μπορεί να έρθει μόνο με την ελεύθερη βούληση των δύο πλευρών.

Πολύς κόσμος είναι έτοιμος να στηρίξει τέτοιες πρωτοβουλίες και να δουλέψει σε μια τέτοια προοπτική. Ολο και περισσότερος κόσμος καταλαβαίνει ότι μια τέτοια προοπτική είναι σήμερα πιο ρεαλιστική από το να περιμένει από τις πρωτοβουλίες των ιμπεριαλιστών και την «καλή διάθεση» των αστών να εξασφαλίσουν την ειρήνη και τη δημοκρατία στο νησί.

Οι κοινές πρωτοβουλίες που παίρνει η Εργατική Δημοκρατία μαζί με τουρκοκυπριακές οργανώσεις για το γιορτασμό της Πρωτομαγιάς και για κοινή συμμετοχή στις κινητοποιήσεις ενάντια στον Μπούς που θα πάει στην Ισταμπούλ για τη σύνοδο του ΝΑΤΟ στις 26 Ιούνη είναι μια σημαντική συμβολή σε αυτή τη προσπάθεια και καλούμε τον κάθε ακτιβιστή του κινήματος επαναπροσέγγισης να συμμετέχει σε αυτές.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

"Χαραμοφάηδες"

Ένα δείγμα της ελληνορθόδοξης χριστιανικής του αγάπης και ανεκτικότητας έδωσε ο μητροπολίτης της Πάφου κ.κ. Χρυσόστομος, άλλως «Άγιος Άμμος». Με αφοπλιστική χυδαιότητα μιλώντας σε δημοσιογράφο, της αθηναϊκής «Ελευθεροτυπίας», του εξήγησε τους λόγους που υποστήριξε το «όχι» στο σχέδιο Ανάν. Του εξήγησε για το πόσο «ταΐζει ακόμα» τους «τεμπέληδες» και «αχαΐρευτους» τ/κ και δεν θέλει να συνεχίσει να το κάνει!!!

Χρειάζεται πολύ θράσος για να μιλά για χαραμοφάηδες ένας που ζούσε πάντα παρασιτικά σε βάρος των εργαζομένων και να διαστρεβλώνει την ιστορία αυτού του τόπου σε τέτοιο βαθμό. Για τριάντα χρόνια οι τ/κ δεν βρίσκονται, ευτυχώς, στο έλεος του «αγίου» ώστε να χρειάζονται την «βοήθεια» του και να πάρουν ότι έπαιρναν πριν το 1974 που βρίσκονταν στο «έλεος» της εκκλησίας και της ε/κ άρχουσας τάξης και έπαιρναν σφαγές και εθνικό ξεκαθάρισμα, εγκλήματα που καλύφτηκαν πίσω από την ήττα του 1974.

Σ.Σ.

Απο τις μαζικές διαδηλώσεις των τουρκοκυπρίων. Ποιοί είναι οι πραγματικοί χαραμοφάηδες είναι φανερό. Σίγουρα όχι αυτός ο κόσμος

"Ενας θεός ξέρει πόσο το χρειαζόμαστε"

Απαντώντας σε πιέσεις από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο η Αργεντινή απειλησε να αρνηθεί να πληρώσει τις δόσεις των δανείων της.

Οι απειλές του ταμείου προς την κυβέρνηση της Αργεντινής σταμάτησαν με την παρέμβαση της κυβέρνησης του Μπους.

Σύμφωνα με ένα οικονομολόγο στο επιτελείο του Μπους ήθελαν να δώσουν περισσότερο χρόνο στον πρόεδρο Κίρχνερ για αποδείξει την αξιοπιστία του.

Υπάρχει όμως και μια πιο αληθινή εξηγήσει από άλλο γνώστη των παρασκηνίων. Από το BBC On-Line:

«Είναι τόσο περίεργο. Μια γενιά πριν ο Κίρχνερ και η παρέα του θα ρίχνονταν στην φυλακή σαν κομμουνιστές. Σήμερα έχουμε μια δεξιά αμερικανική κυβέρνηση να τους βοηθά να μείνουν στην εξουσία.

Βλέπεις, ο Μπους δεν μπορεί να ελέγξει την κατάσταση στο Ιράκ, τον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία και μια κοινωνική αναταραχή στην Λατινική Αμερική. Θέλει να δει αν ο Κίρχνερ μπορεί να παρουσιάσει ένα νέο είδος μοντέλου για τον αναπτυσσόμενο κόσμο. Ένας θεός ξέρει πόσο το χρειαζόμαστε.»

Σ.Σ.

Μια σεμνή τελετή

Ευτυχώς ο ήλιος έστειλε τις ακτίνες του την Πέμπτη 25 Μαρτίου ημέρα εθνικής εορτής και έτσι άναψε η Ολυμπιακή φλόγα. Γιατί αλλιώς θα πήγαινε τσάμπα η τελετή με τα αρχαιοελληνικά χορευτικά και τα κορίτσια με τις χλαμύδες που χόρευαν στο καταπράσινο γρασίδι της Ολυμπίας. Αλλά μάλλον δεν υπήρχε περίπτωση γιατί ό,τι και να γινόταν τα κανάλια και οι εφημερίδες θα έχυναν τόνους μελάνης για να υμνήσουν την "σεμνή τελετή".

Γιατί όντως ήταν σεμνή. Στην Ολυμπία υπήρχαν μόνο δύο κατάμαυρα τζιπ της αντιτρομοκρατικής, μόνο ένα ελικόπτερο της αστυνομίας που πραγματοποιούσε από το πρωί χαμηλές πτήσεις ψάχνοντας να βρει τρομοκράτες της Αλ Κάιντα στα γύρω χωράφια, μόνο 700 αστυνομικοί- χώρια οι ασφαλίτες- μόνο τέσσερις ανιχνευτές μετάλλων στην είσοδο της Ολυμπίας και δεκάδες ράμπο που φωτογραφήθηκαν σεμνά και ταπεινά με την Γιάννα Αγγελοπούλου που φορούσε στο λαιμό δύο σειρές με σεμνά μαργαριτάρια.

Και έτσι η φλόγα ξεκίνησε το μακρύ ταξίδι για όλες τις χώρες του κόσμου και μάλιστα θα περάσει για πρώτη φορά και από τις χώρες της Αφρικής. Οταν πρόκειται για τα κέρδη των πολυεθνικών της Κόκα Κόλα, που είναι ο επίσημος χορηγός του ταξιδιού της Δάδας, τότε τα σύνορα πέφτουν και τότε οι καπιταλιστές θυμούνται και την ειρήνη και τους φτωχούς του πλανήτη. Αραγε θα περάσει και από το Ιράκ και το Αφγανιστάν και από το Κόσοβο; Μάλλον όχι. Εκεί το "μήνυμα της ειρήνης" ετοιμάζεται να το στείλει ο ελληνικός στρατός, μέσα στα πλαίσια της Ολυμπιακής Εκεχειρίας βέβαια...

Ο "λύκος" που φυλάει τ' αρνιά

Το ρόλο της προστασίας της ενημέρωσης μας ανάλαβε ο εκπρόσωπος του υπουργείου εξωτερικών των ΗΠΑ Μπάουτσιερ. Πρέπει να αρχίσουμε να ανησυχούμε άραγε; Να θυμηθούμε ποιός έκαμε την χειραγώγηση της "κοινής γνώμης" για τα περιβόητα "Οπλα Μαζικής Καταστροφής" για να ξεκινήσει την εισβολή στο Ιράκ; Οι κυβερνήσεις του Μπους και του Μπλέρ. Βέβαια έπεισαν μόνο αυτούς που ήθελαν να πειστούν γιατί κανένας από τα εκατομμύρια των διαδηλωτών στις 15 Φλεβάρη 2003 ή αυτούς που διαδήλωσαν ξανά και διαδηλώνουν και σήμερα δεν έδωσαν βάση στην μαύρη τους προπαγάνδα. Σε πολλές άλλες περιπτώσεις βέβαια πήραν πολύ πιο "πρακτικά" βήματα όπως το βομβαρδισμό του κτιρίου της τηλεόρασης στο Βελιγράδι και τη δολοφονία δημοσιογράφων, τον βομβαρδισμό του ξενοδοχείου "Παλαιστίνη" στην Βαγδάτη όπου διέμεναν οι δημοσιογράφοι στις μέρες της εισβολής στο Ιράκ και το φόνο δημοσιογράφων, τον βομβαρδισμό των γραφείων του Αλ-Τζιαζίρα στο Ιράκ και το Αφγανιστάν τις μέρες του πολέμου στην χώρα ή την ενσωμάτωση δημοσιογράφων φιλικών προς την πολιτική του Μπους στις μονάδες του αμερικανικού στρατού κατα την εισβολή στο Ιράκ που να στέλνουν ανταποκρίσεις φιλικές προς τα στρατεύματα εισβολής και ψέματα.

Φόνος αρκετών άλλων δημοσιογράφων που σύμφωνα με τους ισχυρισμούς των Αμερικάνων βρέθηκαν σε λάθος τόπο την λάθος ώρα κατα την εισβολή.

Αυτά είναι μιά μικρή λίστα, μερικά μόνο από τα βήματα που είχαν πάρει οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ για να εξασφαλίσουν το είδος των πληροφοριών που θα έφταναν σε εμάς και θα εξασφάλιζαν ότι θα βλέπαμε τα πράγματα με τον δικό τους φακό. Και βέβαια υπάρχουν πολλά άλλα που ποτέ δεν φτάνουν σε μας αφού διαδραματίζονται σε τόπους και χρόνους μακριά από το κέντρο της παγκόσμιας προσοχής.

Για την συγκεκριμένη περίπτωση ταιριάζει η κυπριακή παροιμία που λεει «απόν αντρέπεται ο κόσμος εν δικός του».

Σ.Σ.

Οχι άλλα ψέματα

Το τι ψέματα γράφτηκαν στις εφημερίδες και ειπώθηκαν από τους τηλεοπτικούς σταθμούς όλου του κόσμου, προκειμένου να πείσουν τους απλούς ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη ότι ο πόλεμος στο Ιράκ έγινε για το καλό μας, δε λέγεται. Πρίν από μερικές βδομάδες αποκαλύφθηκε ακόμη ένα, που αφορούσε τη συκοφαντία απέναντι στον πρώην βουλευτή των Εργατικών στη Βρετανία Τζωρτζ Γκάλογουεϊ που τάχθηκε από την πρώτη στιγμή με την πλευρά του αντιπολεμικού κινήματος.

Η ιστορία είχε ως εξής: Αμέσως μετά την κατάληψη της Βαγδάτης ένας ιρακινός στρατηγός έδωσε σε δημοσιογράφο της εφημερίδας "Κρίστιαν Σάιενς Μόνιτορ" έγγραφα που έδειχναν ότι ο Γκάλογουεϊ είχε πληρωθεί από τον Σαντάμ 10 εκατομμύρια στερλίνες για να ταχθεί ενάντια στον πόλεμο. Ο Γκάλογουεϊ προσέφυγε στα δικαστήρια όπου αποκαλύφθηκε ότι τα έγγραφα που είχαν ημερομηνία του 1992 και 1993, είχαν γραφτεί λίγους μήνες πριν δοθούν στο δημοσιογράφο. Η εφημερίδα αναγκάστηκε να δώσει στον Γκάλογουεϊ 50.000 στερλίνες για τη συκοφαντία. Μεγάλο το ποσό αλλά πολύ μικρό σε σχέση με το τίμημα που πρέπει να πληρώσουν οι ψεύτες και οι δολοφόνοι που σχεδίασαν τον πόλεμο στο Ιράκ από το αντιπολεμικό κίνημα που συνεχώς δικαιώνεται.

Τα τείχη δεν φέρνουν ασφάλεια

Ενα τείχος ύψους πέντε μέτρων σκέφτεται να χτίσει γύρω από το κοινοβούλιο της Βρετανίας η κυβέρνηση του Τόνι Μπλερ για να προστατέψει το μέγαρο του Ουεστμίνστερ που στεγάζε την βουλή των Κοινοτήτων και τη βουλή των Λόρδων από πιθανό τρομοκρατικό χτύπημα.

Η ανακοίνωση αυτή δόθηκε στη δημοσιότητα σχεδόν ταυτόχρονα με ένα ακόμη σενάριο που αφορά τα σχέδια της Αλ Κάιντα για τη Μεγάλη Βρετανία. Σύμφωνα με αυτά τα δημοσιεύματα η Αλ Κάιντα σχεδίαζε μετά το χτύπημα στους Δίδυμους Πύργους να χτυπήσει το αεροδρόμιο Χίθροου στο Λονδίνο, αλλά ευτυχώς αποτράπηκε μετά από την εισβολή στο Ιράκ.

Τι άλλο θα κάνει ο Μπλερ προκειμένου να πείσει το λαό της Βρετανίας ότι κινδυνεύει από την τρομοκρατία και όχι από τον ίδιο τον πραγματικό τρομοκράτη;

ΔΙΕΘΝΗ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ο Μπους χαρίζει τη Δυτική Οχθη στο δολοφόνο Σαρόν

Η υποστήριξη του Μπους στα σχέδια του Σαρόν για τα Κατεχόμενα προκάλεσε αγανάκτηση σε όλο τον κόσμο. Το σχέδιο προβλέπει ότι το 50% της Δυτικής Οχθης θα μείνει οριστικά κάτω από ισραηλινό έλεγχο.

Το Ισραήλ έχει καταλάβει, παράνομα, από το 1967 τη Δυτική Όχθη του Ιορδάνη και τη Γάζα. Ο ΟΗΕ έχει βγάλει πολυάριθμες καταδικαστικές αποφάσεις. Τώρα οι ΗΠΑ δίνουν το πράσινο φως για την οριστικοποίηση της κατοχής. Η κρίση που έχει προκαλέσει η αυξανόμενη αντίσταση στο Ιράκ και οι επικείμενες προεδρικές εκλογές, έσπρωξαν την αμερικάνικη κυβέρνηση να πάρει αυτή την ιστορική απόφαση υποστήριξης της επέκτασης του Ισραήλ.

Ο Σαρόν λέει ότι η απόφασή του να αποσύρει 7.500 εποίκους από τη Λωρίδα της Γάζας, θα πρέπει να σημαίνει ότι έξι οικισμοί με 100.000 εποίκους στη Δυτική Όχθη θα προσαρτηθούν στο Ισραήλ.

Ακόμα και η Χααρέτζ, μια φιλελεύθερη ισραηλινή εφημερίδα, συνέκρινε το σχέδιο για την Γάζα με τα "μπαντουστάν" για τους Μαύρους στο απαρτχάιντ της Νότιας Αφρικής.

Ο Γκάντα Κάρμι, Παλαιστίνιος συγγραφέας που ζει στη Βρετανία λέει "Οι Ισραηλινοί δεν ήθελαν τη Γάζα. Είναι χάος γι' αυτούς και δεν τους αρέσει. Ο Σαρόν προσπαθεί να πλασάρει την αποχώρηση του Ισραήλ από την Γάζα σαν μια θαυμάσια προσφορά ειρήνευσης. Θεωρεί ότι πρέπει να πάρει ανταλλάγματα γι' αυτή την "παραχώρηση".

Το αντάλλαγμα είναι να αρπάξει παραπάνω από τη μισή Δυτική Οχθη. Για τους Παλαιστίνιους παραμένει λιγότερο από τη μισή και μάλιστα κομματιασμένη. Κανείς δεν μιλάει για την Ιερουσαλήμ."

Η υποστήριξη από τον Μπους και τον Μπλερ δίνει την αυτοπεποίθηση στον Σαρόν να κλιμακώνει την επίθεση στους Παλαιστινίους. Στις 17 Απρίλη το Ισραήλ δολοφόνησε τον ηγέτη της Χαμάς, τον Αμπντελ αλ-Ραντίζι. Ενα μήνα πριν είχε δολοφονήσει τον σείχη Γιασίν, τον προηγούμενο ηγέτη της Χαμάς.

Ο Ασράφ, ένας Παλαιστίνιος κάτοικος της Ραμάλα στη Δυτική Οχθη, είπε στην εφημερίδα Socialist Worker του Λονδινου: «Οι Παλαιστίνιοι είναι τόσο θυμωμένοι τώρα. Τις τελευταίες μέρες γίνονται παντού διαδηλώσεις.

Είναι απίστευτο, ο Μπους και ο Σαρόν να αποφασίζουν για την τύχη ολόκληρων εθνών. Ο,τι θέλει ο Σαρόν ο Μπους το νομιμοποιεί.

Ο Σαρόν θα δώσει στο Παλαιστινιακό κράτος λιγότερο από το 42% της Δυτικής Οχθης, λιγότερο από τα σύνορα του 1967.

Το πιο πιθανό είναι ότι ένα Παλαιστινιακό κράτος θα έχει λιγότερο από το 10% της έκτασης της ιστορικής Παλαιστίνης. Αυτό προκύπτει αν υπολογίσουμε το τείχος που χτίζει ο Σαρόν, τους οικισμούς, τις πηγές υδάτων και τους παρακαμπτήριους δρόμους.

Πρόκειται για ένα σχέδιο με στόχο να ελέγχουν με πιο αποτελεσματικό τρόπο τους Παλαιστίνιους. Οι οικισμοί θα συνεχίσουν να διαιρούν τη Δυτική Οχθη. Οι έποικοι της Γάζας θα μεταφερθούν στην Δυτική Οχθη.»

Ο Ασράφ συμπληρώνει "Η δολοφονία του Ραντίζι αποδεικνύει στον καθένα ότι ο Σαρόν έχει το πράσινο φως από τον Μπους να κάνει ότι θέλει. Το Ισραήλ δεν μπορεί να δολοφονεί ατιμώρητο δυο ηγέτες. Ο Μπους λέει ότι κατανοεί την "ανάγκη για ασφάλεια" του Ισραήλ. Ποιός χρειάζεται ασφάλεια; Το Ισραήλ κλείνει τους ανθρώπους στη Γάζα μέσα σε ένα τείχος και στη Δυτική Οχθη σε ένα κλουβί."

Μπους και Μπλερ παγιδευμένοι στο Ιράκ

Γράφει ο Αλεξ Καλλίνικος

Υπάρχει κάποιος συμβολισμός στο γεγονός ότι μια από τις πόλεις από τις οποίες αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν οι δυνάμεις κατοχής στα μέσα Απρίλη ήταν η Κουτ, στο νότο του Ιράκ. Εκεί το 1916, ένα βρετανικό εκστρατευτικό σώμα είχε αναγκαστεί να παραδοθεί στον οθωμανικό στρατό. Βέβαια, η τωρινή κατοχή στο Ιράκ δεν είναι ακόμα αντιμέτωπη με μια καταστροφή τέτοιας κλίμακας. Αλλά όλο και περισσότερο γίνεται φανερό ότι οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους -κυρίως η Βρετανία- έχουν εμπλακεί σε μια κατάσταση τον έλεγχο της οποίας χάνουν.

Το άνοιγμα δυο μετώπων ταυτόχρονα, η αποστολή των πεζοναυτών για να συντρίψουν την εξέγερση στη Φαλούτζα και η απόπειρα να τσακιστεί η δύναμη του ριζοσπάστη σιίτη κληρικού Μοκντάντα αλ-Σαντρ, ήταν μια κραυγαλέα βλακεία. Αλλά οι ρίζες της πρόσφατης κρίσης βρίσκονται στο ίδιο το σχέδιο του Μπους και των νεο-συντηρητικών συμβούλων του.

Το στρατιωτικό δόγμα του Ράμσφελντ στηρίζεται σε ευκίνητες ολιγάριθμες δυνάμεις, εφοδιασμένες με υψηλή τεχνολογία και μεγάλη δύναμη πυρός. Αλλά ένας τέτοιος στρατός δεν είναι κατάλληλος για την κατοχή μιας χώρας τόσο κοινωνικά περίπλοκης όπως το Ιράκ. Γι' αυτό απαιτείται ένας πολυάριθμος στρατός, διασκορπισμένος σε πολλά σημεία στο Ιράκ, αυξάνοντας τις πιθανότητες για απώλειες πολιτικά δυσάρεστες για την κυβέρνηση Μπους.

Οι ΗΠΑ προσπάθησαν να καλύψουν αυτό το κενό, ενθαρρύνοντας φιλικές τους κυβερνήσεις να συμμετέχουν στην «συμμαχία των προθύμων». Αλλά τα όρια αυτής της πολιτικής φάνηκαν όταν οι Ουκρανοί στρατιώτες που φρουρούσαν την Κουτ το έβαλαν στα πόδια μόλις ήρθαν αντιμέτωποι με τους αντάρτες.

Η δεύτερη μεγάλη αντίφαση για τις ΗΠΑ πηγάζει από το γεγονός ότι στις αρχές του 21ου αιώνα δεν μπορεί να ανακηρυχτεί ως μια αποικιακή δύναμη στο Ιράκ όπως έκανε η βασίλισσα Βικτωρία στην Ινδία στη δεκαετία του 1870. Γι' αυτό ο Μπρέμερ χρειάστηκε να προσπαθήσει να στήσει μια ιρακινή κυβέρνηση που θα είναι υπάκουη στους Αμερικάνους αλλά και θα διαθέτει κάποια δημοκρατική νομιμοποίηση.

Μανούβρες

Το πρόβλημα είναι ότι ο καλύτερος τρόπος για να καταφέρει το δεύτερο είναι οι εκλογές. Και οι Ιρακινοί σχεδόν σίγουρα θα ψήφιζαν πολιτικές δυνάμεις εχθρικές προς την Ουάσιγκτον. Από εδώ πηγάζουν όλες οι μανούβρες για το τί θα συμβεί μετά τις 30 Ιούνη, τη μέρα που υποτίθεται ότι θα τερματιζόταν η κατοχή. Το σχέδιο των ΗΠΑ ήταν να παραδώσουν σε μια προεπιλεγμένη κυβέρνηση που θα έκανε εκλογές στο τέλος της χρονιάς. Το μόνο που θα άλλαζαν αυτές οι εκλογές είναι τη βιτρίνα της κατοχής.

Αλλά οι εξελίξεις των περασμένων βδομάδων έχουν προκαλέσει χάος σ' αυτό το σενάριο. Το μόνο που κατάφεραν με τη βάρβαρη καταστολή οι ΗΠΑ είναι να απλώσουν την υποστήριξη προς την αντίσταση και να αναδείξουν τα αδύνατα σημεία της κατοχής. Ο Πάτρικ Γκράχαμ, δημοσιογράφος της Ομπζέρβερ αναφέρει "έξω από την Φαλούτζα οι Αμερικάνοι ελέγχουν μόνο ότι μπορούν να πυροβολήσουν. Ολα τα άλλα παίζονται".

Ο Ράμσφελντ ανακοίνωσε ότι θα αποσταλούν περισσότερα στρατεύματα για να νικήσουν τους «τραμπούκους, συμμορίες, και τρομοκράτες». Αλλά ο Ράμσφελντ δεν μπορεί να απαντήσει στην κρίση στο Ιράκ στέλνοντας όλο και περισσότερο στρατό, αυτό που έκανε ο Τζόνσον στο Βιετνάμ.

Στο Βιετνάμ πολέμησαν αμερικάνοι επιστρατευμένοι φαντάροι. Αλλά σήμερα οι ΗΠΑ στηρίζονται σε ένα εθελοντικό στρατό, με 480.000 άτομα σε ενεργό υπηρεσία. Αναλογικά είναι ο μικρότερος στρατός στην ιστορία των ΗΠΑ.

Στο τελευταίο τεύχος της επιθεώρησης Foreign Affairs, ο Λώρενς Κορμπ, πρώην υφυπουργός Αμυνας, περιγράφει τις τεράστιες πιέσεις που υφίσταται αυτός ο στρατός για να διατηρεί την κατοχή του Ιράκ και του Αφγανιστάν. Καταγράφει την εκτίμηση ενός ειδικού που λέει "ο εθελοντικός μας στρατός βρίσκεται πιο κοντά στο σημείο κατάρρευσης περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή της τριαντάχρονης ιστορίας του". Σύμφωνα με τον Κορμπ "μόλις δυο από τις δέκα ενεργές μεραρχίες είναι διαθέσιμες για δράση έξω από το Ιράκ και το Αφγανιστάν".

Το Ιράκ μετατρέπεται σε ένα βάλτο, αλλά για τις ΗΠΑ η αποχώρηση θα είναι η μεγαλύτερη ήττα από το Βιετνάμ. Υποτίθεται ότι το Ιράκ θα συμβόλιζε την αδιαμφισβήτητη παγκόσμια ηγεμονία των ΗΠΑ. Αλλά αρχίζει να μοιάζει με μια παγίδα από την οποία ο Μπους και ο Μπλερ δεν μπορούν να ξεφύγουν.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

500.000 στους δρόμους

Οι κινητοποιήσεις στις 3 Απρίλη στη Γερμανία ήταν οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχουν γίνει ποτέ στη χώρα ενάντια στις περικοπές στα κοινωνικά επιδόματα και για κοινωνική δικαιοσύνη. Πάνω από μισό εκατομμύριο, κύρια εργάτες, κατέβηκαν στους δρόμους εκείνη την ημέρα. Το 1996, πριν από 8 χρόνια, 350.000 εργάτες είχαν διαδηλώσει ενάντια στις περικοπές της τότε δεξιάς κυβέρνησης του Χέλμουτ Κολ. Δυο χρόνια αργότερα η δεξιά έπεσε και το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) του Γκέρχαρντ Σρέντερ ήρθε στην εξουσία.

Οι τεράστιες διαδηλώσεις στις 3 Απρίλη είχαν οργανωθεί από το Συμβούλιο των Γερμανικών Συνδικάτων, το ATTAC της Γερμανίας- ένα δίκτυο ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση- και τις ενώσεις πρόνοιας. Ο κόσμος έχει ξεσηκωθεί ενάντια σε ένα πακέτο άγριων περικοπών που προωθεί εδώ και ένα χρόνο η κυβέρνηση του Σρέντερ με όνομα "Ατζέντα 2010".

Ανάμεσα στα άλλα το πακέτο περιλαμβάνει μεγάλες περικοπές στην δημόσια υγεία, τις συντάξεις και τα επιδόματα ανεργίας ενώ υποχρεώνει τους ανέργους να αποδεχτούν, χωρίς όρους, οποιαδήποτε δουλιά τους προσφερθεί. Την ίδια στιγμή που προωθεί αυτές τις περικοπές η κυβέρνηση χαρίζει, με φοροαπαλλαγές και φοροελαφρύνσεις εκατοντάδες εκατομμύρια στις μεγάλες επιχειρήσεις και τους πλούσιους. Και η δεξιά εκμεταλλεύεται την ευκαιρία για να προτείνει ακόμα μεγαλύτερες περικοπές και να επιβάλλει μεγαλύτερα ωράρια στους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα στα κρατίδια που ελέγχει.

Οι διαδηλώσεις είναι το αποτέλεσμα μιας ολόκληρης διαδικασίας που έχει ξεκινήσει εδώ και μήνες μέσα στο εργατικό κίνημα της Γερμανίας από την περασμένη άνοιξη, όταν ο Σρέντερ ανακοίνωσε την Ατζέντα 2010.

Η μαχητική διάθεση που κυριαρχεί μέσα στα συνδικάτα ανάγκασε πριν από δυο περίπου μήνες τον Σρέντερ να παραιτηθεί από την προεδρεία του SPD. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες έχουν αποχωρήσει από το κόμμα από τότε που ανέβηκε στην εξουσία.

Οχι στην Ευρώπη του κεφαλαίου

Ευρώπη των Εργατών

Ενωμένη Ευρώπη των αφεντικών

Την 1η Μαΐου η Κύπρος μαζί με άλλες εννέα χώρες εντάσσεται πλήρως στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτή η «εθνική επιτυχία» που ήταν αποτέλεσμα ενός σκληρού παζαριού και ένα επιθετικό χαρτί ενάντια στους Τουρκοκύπριους, θα γιορταστεί λαμπρά με φώτα, σαμπάνιες, μουσικές και πομπώδη διαγγέλματα από τον Πρόεδρο και άλλους αξιωματούχους.

Όμως εμείς όλοι, οι εργαζόμενοι, ο απλός κόσμος τι έχουμε να περιμένουμε από την διεύρυνση της Ενωμένης Ευρώπης;

«Η διευρυμένη Ε.Ε θα αποτελεί εγγύηση για ένα μέλλον ειρήνης, σταθερότητας και ευημερίας για τα μέλη και τους γείτονές της» ακούμε συχνά από επίσημα χείλη και πάνω κάτω τα ίδια αναμασούν τα κανάλια και οι εφημερίδες. Αυτός ο ισχυρισμός είναι ένα μεγάλο ψέμα.

Τον περασμένο Μάρτη η εαρινή σύνοδος της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάσισε την προώθηση και επιτάχυνση της νεοφιλελεύθερης μεταρρύθμισης σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Μάλιστα για να αναπτυχθεί η ευρωπαϊκή οικονομία με αμερικάνικους ρυθμούς προσανατολίζονται στην υιοθέτηση των οικονομικών μέτρων που εφαρμόστηκαν από το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα για 13 χρόνια κυρίως στις χώρες της Ασίας και της Λ..Αμερικής και εγκαταλείφθηκαν το 2002 σαν υπεύθυνα για τις κρίσεις της δεκαετίας του '90.

Αυτή η πολιτική συμπυκνώνεται στην μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος και συστήματος υγείας, την πλήρη απελευθέρωση της αγοράς εργασίας και απελευθέρωση των αγορών.

Οι κυβερνήσεις για να μειώσουν τα δημοσιονομικά ελλείμματα θα κτυπήσουν ανελέητα τους εργαζόμενους. Οι μεταρρυθμίσεις που προωθούν στις συντάξεις σημαίνει αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, αύξηση των χρόνων απασχόλησης μέχρι και 35 χρόνια για να έχουν δικαίωμα σε πλήρη σύνταξη οι εργαζόμεοι, αύξηση των εισφορών στα ασφαλιστικά ταμεία και χαμηλότερες συντάξεις. Ήδη στην Ιταλία, Γερμανία, Γαλλία και Ισπανία οι κυβερνήσεις προσπάθησαν την επιβολή τέτοιων μεταρρυθμίσεων αλλά βρήκαν μπροστά τους τις δυναμικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων.

Επίσης προωθούνται σε όλες τις χώρες η ιδιωτικοποίηση της υγειονομικής περίθαλψης μέσω των ασφαλιστικών εταιριών.

Στην εαρινή σύνοδο τα κράτη μέλη καλούνται πρωτίστως να προωθήσουν τις αλλαγές στην αγορά εργασίας για να είναι το κόστος παραγωγής ανταγωνιστικό στη διεθνή αγορά. Με αυτό βέβαια εννοούν υιοθέτηση ευέλικτων ωραρίων — κατάργηση οκτάωρου — κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, πάγωμα μισθών στο ιδιωτικό τομέα, μείωση κλιμάκων πρόσληψης στο δημόσιο τομέα. Εκτός από αυτά ζητούν από τους εργαζόμενους να κάνουν και άλλες θυσίες στα κεκτημένα τους. Στο τιμάριθμο, δικαίωμα στην απεργία κλπ.

Αντίθετα ένα από τα μέτρα της αναθεωρημένης πολιτικής της Ε.Ε είναι η μείωση στο ελάχιστο της φορολογίας των επιχειρήσεων, αύξηση της κρατικής επιχορήγησης και την ίδια στιγμή κατακρεούργημα του επιδόματος ανεργίας ώστε οι άνεργοι να έχουν την επιλογή είτε να πεινάσουν είτε να δεκτούν όποιους όρους θέλουν οι εργοδότες.

Μετά έρχεται η απελευθέρωση της αγοράς και επειδή «ελεύθερη αγορά» σημαίνει λιγότερο «κράτος» οι δημόσιοι και οι ημικρατικοί οργανισμοί ιδιωτικοποιούνται προς όφελος του ιδιωτικού κεφαλαίου και σαν επακόλουθο έχουμε περικοπές και απολύσεις.

Αυτά προσπαθούν να πλασάρουν στους εργαζόμενους πίσω από ευφημισμούς όπως "εκσυγχρονισμός" και "μεταρρύθμιση". Αυτές είναι οι νεοφιλελεύθερες συνταγές όλων των καπιταλιστών μπροστά στην οικονομική κρίση, όπως υπαγορεύει η "εναρμόνιση" με την Ευρώπη

Σίγουρα όλα αυτά κανένα περιθώριο για ευημερία δεν αφήνουν και ήδη σε όλα τα κράτη μέλη και τις μέχρι τώρα υπό ένταξη χώρες οι εργαζόμενοι γεύτηκαν το πικρό ποτήρι της αναθεωρημένης πολιτικής της ένταξης που είτε ονομάζεται σύμφωνο σταθερότητας ή εναρμόνιση με το κοινοτικό κεκτημένο.

Εξοπλισμός

Η εικόνα μια «ενωμένης Ευρώπης» που θα αποτελεί παράγοντα ειρήνης είναι το άλλο μεγάλο ψέμα.

Η προσπάθεια να αποκτήσει η ευρωπαϊκή ένωση τη δικιά της «κοινή άμυνα» δηλαδή το δικό της στρατό, δεν έχει να κάνει σε τίποτα ούτε με την ειρήνη ούτε με τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα συμφέροντα των εργαζομένων αλλά με τη φιλοδοξία της Ε.Ε να παίξει ένα ισότιμο ρόλο με τους ανταγωνιστές της — ΗΠΑ — στην μοιρασιά σφαιρών επιρροής, αγορών και προσβάσεων σε κάθε γωνιά του πλανήτη όπου συναντιούνται τα συμφέροντα των δυο αυτών κέντρων του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.

Οι μεγαλύτεροι εξοπλισμοί και στρατιωτικές δαπάνες για ευρωστρατούς σημαίνουν μεγαλύτερες δυνατότητες επέμβασης από τη Γιουγκοσλαβία, μέχρι τη Σομαλία και το Ιράκ. Και είδαμε πού εξαντλούνται οι "αντιπολεμικές" ευαισθησίες της "πολιτισμένης" Ευρώπης απέναντι στις βάρβαρες επιδρομές των Μπους, Μπλερ και Σαρόν: στην ισοπέδωση μιας ολόκληρης χώρας όπως το Ιράκ και στη συνεχιζόμενη σφαγή των Παλαιστινίων.

Ευρωπαϊκή Ένωση δε σημαίνει μεγαλύτερες δημοκρατικές εγγυήσεις για την ίδια την εργατική τάξη. Η συμφωνία του Σένγκεν για την πάταξη δήθεν της τρομοκρατίας, οι νόμοι ενάντια στις συνδικαλιστικές ελευθερίες και οι επιθέσεις των ΜΜΑΔ ενάντια στις χιλιάδες που διαδηλώνουν κάθε φορά ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και τις Συνόδους των ευρωαφεντικών δείχνει ότι η ΕΕ δεν σταματάει σε κανένα αντιδημοκρατικό μέτρο. Επιδίωξη είναι μια Ευρώπη "φρούριο" όπου οι χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες, θύματα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, είτε θα πνίγονται στις ακτές της Μεσογείου ενώ όσοι επιζούν θα απελαύνονται αφού πρώτα περάσουν από τα ευρωπαϊκά μπουντρούμια.

Η προοπτική

Σε ολόκληρη την Ευρώπη παρακολουθούμε τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας ενάντια στην νεοφιλελεύθερη και πολεμοκάπηλη πολιτική των διαφόρων κυβερνήσεων της Ε.Ε. Σήμερα το δίλημμα δεν είναι ούτε η "Ευρώπη φρούριο" ούτε ο προστατευτισμός αλλά η δυναμική ενός καινούργιου παγκόσμιου αντικαπιταλιστικού κινήματος που γεννήθηκε πριν 4 χρόνια στο Σιάτλ και που τροφοδότησε το μεγαλύτερο στην ιστορία αντιπολεμικό κίνημα στον πόλεμο στο Ιράκ.

Η προοπτική για την υλοποίηση των συνθημάτων "Μια άλλη Ευρώπη είναι εφικτή" και "'Ένας άλλος κόσμος είναι αναγκαίος" που βροντοφωνάζουν οι αντικαπιταλιστές διαδηλωτές βρίσκεται μέσα σ' αυτό το ζωντανό κίνημα και στη στήριξη των εργατικών αγώνων.

Μυριάνθη Λοΐζου

Ελλάδα - Απο την απεργία της ΓΣΕΕ στις 31 Μάρτη για διεκδ... κατώτατους μισθούς-ημερομίσθια και 39ωρο

Η δύναμη του κιν...

Η εικόνα των Ισπανικών στρατευμάτων να αποχωρούν από το Ιράκ, έρχεται να επιβεβαιώσει την δύναμη του αντιπολεμικού κινήματος και να τονίσει μια άλλη προοπτική. Την προοπτική μιας άλλης Ευρώπης από αυτή που μας υπόσχεται ο Παπαδόπουλος. Την Ευρώπη της αντίστασης, των κινημάτων και του αντικαπιταλισμού που είναι η πραγματική ελπίδα για το καθένα που αγωνίζεται για ένα κόσμο χωρίς πολέμους, διακρίσεις, φτώχια και καταπίεση.

Τέσσερα χρόνια μετά το Σιάτλ είναι φανερό ότι, ενώ αυτοί έχουν τους G8, τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, την Παγκόσμια Τράπεζα, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και το ΝΑΤΟ εμείς έχουμε τα κοινωνικά μας φόρουμ και το μεγάλο μας αντικαπιταλιστικό κίνημα που διαδηλώνει και μπλοκάρει κάθε τους σύνοδο κορυφής και τους εμποδίζει να κυβερνάνε τον κόσμο ανενόχλητοι.

Δεκάδες χιλιάδες ακτιβιστές είχαν πάρει μέρος στα δύο προηγούμενα ΕΚΦ, της Φλωρεντίας τον Νοέμβρη του 2002 και του Παρισιού τον Νοέμβρη του 2003. Οι αποφάσεις των "συνελεύσεων των κινημάτων" που έκλεισαν αυτά τα Φόρουμ κυριολεκτικά "έγραψαν ιστορία": Οι τεράστιες διαδήλωσεις που έγιναν στη Γερμανία στις 2-3 Απρίλη έγιναν στα πλαίσια της "πανευρωπαϊκής μέρας δράσης" ενάντια στις κοινωνικές περικοπές που είχε ορίσει το Φόρουμ του Παρισιού. Η παγκόσμια κινητοποίηση ενάντια στον πόλεμο στο Ιρακ στις 15 Φλεβάρη του 2003, ξεκίνησε από την "συνέλευση των κινημάτων" της Φλωρεντίας.

Εκατομμύρια άνθρωποι, σε κάθε γωνιά της γης, έχουν στραμμένα τα μάτια τους στο κίνημα του Σιατλ και της Γένοβας. Ολοένα και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας ταυτίζουν τα σημερινά προβλήματα -τον διαρκή πόλεμο του Μπους, τα χρέη του "Γ' Κόσμου", την καταστροφή του περιβάλλοντος, τις επιθέσεις στις κοινωνικές παροχές και τις συντάξεις, με το ίδιο το σύστημα και αναζητούν εναλλακτικές λύσεις, πέρα από την αγορά και τον καπιταλισμό.

Φτάνει πιά!

Αυτό είναι το μήνυμα που έρχεται, αυτές τις μέρες, από κάθε γωνιά της Ευρώπης. Αυτό είναι το μήνυμα που στέλνουν οι εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι που απεργούν και διαδηλώνουν στους δρόμους της Ρώμης, του Μιλάνου, της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, του Βερολίνου, της Στουτγκάρδης ή της Κολωνίας. Οχι άλλες περικοπές στο βωμό του κέρδους. Οχι άλλες θυσίες στο ατέρμονο και αδιέξοδο κυνήγι της ανταγωνιστικότητας.

Η Ιταλία παρέλυσε από την απεργία που κήρυξαν τα συνδικάτα ενάντια στις μεταρρυθμίσεις του ασφαλιστικού που προωθεί η δεξιά κυβέρνηση του Σύλβιο Μπερλουσκόνι στις 26 Μαρτίου. Η πτώση της δεξιάς κυβέρνησης του Αθνάρ στην Ισπανία έχει γεννήσει ελπίδες ότι η κυβέρνηση του Σύλβιο Μπερλουσκόνι, του μεγιστάνα των μίντια της Ιταλίας και αρχηγού της πιο δεξιάς κυβέρνησης της Ευρώπης, μπορεί να ηττηθεί. Ενα εκατομύριο άνθρωποι πήραν μέρος στις διαδηλώσεις που πλημμύρισαν τις πόλεις της Ιταλίας: 200.000 στο Μιλάνο, 120.000 στο Παλέρμο -ένα απίστευτο νούμερο για την πρωτεύουσα της Σικελίας- 80.000 στη Νάπολη, 50.000 στην Μπολόνια και την Γένοβα. Στην Πούλια, στη νότια Ιταλία, η απεργία είχε σχεδόν 100% επιτυχία με τους εργάτες της χημικής βιομηχανίας στο Μπρίντιζι και την Ιλβα και τους εργάτες της μεταλλοβιομηχανίας στον Τάραντα και το Μπάρι στην κεφαλή των διαδηλώσεων.

Η επιτυχία της απεργίας είχε "εξασφαλιστεί" από την τεράστια διαδήλωση των 2 εκατομμυρίων ενάντια στον πόλεμο και την κατοχή του Ιρακ στις 20 του Μάρτη στη Ρώμη και από τις αλλεπάλληλες κινητοποιήσεις των συνταξιούχων, των φοιτητών και των μαθητών.

Στη Ελλάδα η ίδια εικόνα, με την απεργία της ΓΣΕΕ και τα συλλαλητήρια στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και τις άλλες μεγάλες πόλεις. Στην Γερμανία με το διήμερο δράσης ενάντια στις "περικοπές στους μισθούς, τις κοινωνικές δαπάνες και την παιδεία" οργανώθηκαν οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχουν

...υ του πολέμου και του ρατσισμού

...ν και των κινημάτων

...δίκηση αύξησης 8% στους
...εργασίας

...ήματος

...γίνει ποτέ στη χώρα ενάντια στις περικοπές στα κοινωνικά επιδόματα και την κοινωνική δικαιοσύνη. Πάνω από μισό εκατομμύριο, κύρια εργάτες, κατέβηκαν στους δρόμους.

Τα αφεντικά της Ευρώπης έχουν βάλει στο στόχαστρο όλα όσα έχουμε κατακτήσει τις τελευταίες δεκαετίες, με σκληρούς αγώνες: τις συντάξεις, τη δωρεάν παιδεία, την δημόσια υγεία, τα ωράρια εργασίας, τα προγράμματα απασχόλησης, τα επιδόματα ανεργίας, τα κονδύλια καταπολέμησης της φτώχειας και ο'τι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς. Για τους βιομήχανους και τους τραπεζίτες, που υπαγορεύουν από τα πολυτελή τους γραφεία την πολιτική της Κομμισιόν και των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, οι κατακτήσεις αυτές είναι "αγκυλώσεις", εμπόδια στην οικονομική ανάπτυξη. Πρέπει να εξαλειφθούν, λένε με μια φωνή.

Αυτό ήταν και το κεντρικό συμπέρασμα της εαρινής συνόδου κορυφής της Ευρωπαϊκής Ενωσης που έγινε την περασμένη βδομάδα στις Βρυξέλες. Οι "στόχοι της Λισσαβώνας", οι αποφάσεις που είχαν κλείσει την περίοδο της πορτογαλλικής προεδρίας δηλαδή, έχουν "καθυστερήσει": η απελευθέρωση της αγοράς εργασίας έχει καθυστερήσει, η αναμόρφωση του ασφαλιστικού έχει καθυστερήσει, οι ιδιωτικοποιήσεις στους κρίσιμους τομείς, όπως η ενέργεια, έχουν καθυστερήσει. Χρειάζεται να επιταχυνθούν λένε οι κυβερνήσεις της ΕΕ.

"Δεν θα σας αφήσουμε" είναι η απάντηση που στέλνουν οι εκατοντάδες χιλιάδες των απεργών και των διαδηλωτών που κατακλίζουν τους δρόμους των πόλεων της Ευρώπης αυτές τις μέρες. Αυτές οι εργατικές αντιστάσεις ήταν που ανάγκασαν, όλους τους προηγούμενους μήνες, τις κυβερνήσεις της Ευρώπης να "καθυστερήσουν". Οι αγώνες αυτοί μας έχουν κάνει πιο πολλούς, πιο αποφασισμένους, πιο δυνατούς.

Αυτή είναι η δική μας Ευρώπη: η Ευρώπη των εργατών και των κινημάτων και όχι η Ευρώπη του κεφαλαίου, του πολέμου και του ραστισμού όπως την οραματίζονται οι διάφοροι Μπερλουσκόνι, Σρέντερ, Καραμανλήδες και Παπαδόπουλοι.

Οι φιέστες των καπιταλιστών για την «πολυπόθητη» ένταξή τους

Δικό τους το ευρωπαϊκό "όραμα" δικοί μας οι αγώνες

Η κυβέρνηση Παπαδόπουλου μαζί με ολόκληρη την επίσημη ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία οργανώνουν τεράστιες φιέστες για το διήμερο της $1^{ης}$ Μαΐου με αφορμή την επίσημη ένταξη στην Ε.Ε. της Κυπριακής Δημοκρατίας, έστω και της νότιας Κύπρου, που αποτελούσε βασική επιδίωξη των ε/κ αστών.

Στη διάρκεια ολόκληρης της περιόδου πριν το δημοψήφισμα η ένταξη στην ΕΕ ήταν ένα από τα κύρια επιχειρήματα που επιστράτευσαν όλοι. Για μεν τους υποστηρικτές του εθνικιστικού «Όχι» η ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας μετά την $1^{η}$ Μαΐου, θα ευνοούσε την «πλευρά μας» αφού Αθήνα και Λευκωσία μέσα από την ΕΕ θα είναι σε θέση να απαιτήσουν ένα άλλο σχέδιο με «ευρωπαϊκές προδιαγραφές», πιο κοντά στα συμφέροντα των ελλήνων και ε/κ καπιταλιστών. Για τους πατριώτες του «Ναι», από την άλλη, η απόρριψη του σχεδίου Ανάν και η ένταξη μόνο της Νότιας Κύπρου στην ΕΕ, εγκυμονούσε πολλούς «κινδύνους» όπως τη μερική αναγνώριση του Βορρά που, αν όχι πολιτική, θα έβγαζε τους Τ/κ από τριάντα χρόνια απομόνωσης και του εμπάργκο ενώ την ίδια στιγμή «εμείς», η ε/κ πλευρά, θα βρεθούμε υπό «δυσμένεια» και απομόνωση από το «διεθνή παράγοντα και την Ευρωπαϊκή Ένωση».

Ρόπαλο σοβινισμού

Σαν οργάνωση από την αρχή ταχθήκαμε ενάντια στη 'ευρωπαϊκή προοπτική' της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης επειδή ήταν καθαρό πώς η ένταξη χρησιμοποιούνταν σαν ένα ισχυρό όπλο στο οπλοστάσιό της ενάντια στην Τουρκία και στους Τουρκοκύπριους. Οι ε/κ αστοί στόχευαν να εκβιάσουν με την ένταξη την Τουρκία που έλπιζε κι εκείνη σε εισδοχή στην ΕΕ και τους Τουρκοκύπριους που βρίσκονταν σε πολιτική και οικονομική απομόνωση λόγω του εμπάργκο των Ε/κ, να δεχτούν μια λύση όσο γίνεται πιο κοντά στα συμφέροντά τους. Η υποβολή για ένταξη που έγινε το 1990 επί κυβέρνησης Γιώργου Βασιλείου — του σημερινού ένθερμου υποστηρικτή του Ναι - ήταν μια επιθετική ενέργεια των ε/κ και ελλήνων καπιταλιστών και το αποκορύφωμα της σκλήρυνσης της στάσης τους στο κυπριακό. Σήμερα δεν χωράει πια καμιά αμφιβολία για το ποιοι ήτανε και παραμένουν οι πραγματικοί στόχοι της ένταξης στην ΕΕ για τους ε/κ 'απορριπτικούς' και 'ενδοτικούς'.

Ούτε είναι τυχαίο που όλοι οι Τ/κ και ειδικά η τουρκοκυπριακή αριστερή αντιπολίτευση είδαν από την αρχή την υποβολή αίτησης ένταξης από μέρους των Ε/κ σαν μια επίθεση σε βάρος τους που θα τους απομόνωνε ακόμα περισσότερο.

Ιταλία - Γενική απεργία στις 26 Μάρτη, ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι να αυξήση τον εργάσιμο χρόνο πρίν την συνταξιοδότηση.

Αρχικά το ΑΚΕΛ διαφώνησε με την υποβολή αίτησης χαρακτηρίζοντάς την σαν «άκαιρη» και όχι σαν εθνικιστική επιθετική ενέργεια. Στη συνέχεια τάχθηκε ανοικτά υπέρ της ένταξης ($18^{ο}$ Συνέδριο ΑΚΕΛ, 1995) με βάση τη στρατηγική της «υπεράσπισης του εθνικού συμφέροντος» ή «Όλα για την Κύπρο μας», ταυτίζοντας τα ταξικά συμφέροντα των ε/κ εργατών με τα συμφέροντα των ε/κ καπιταλιστών ενάντια βέβαια στους Τουρκοκύπριους.

Ρόπαλο ενάντια στην εργατική τάξη

Ο προσανατολισμός του ε/κ καπιταλισμού προς την ΕΕ δεν αφορούσε όμως μόνο την ενίσχυση της πολιτικής του θέσης απέναντι στους τ/κ και τούρκους καπιταλιστές αλλά ήταν και ο βασικός οικονομικός προσανατολισμός του. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι στην ουσία ένας συνασπισμός των Ευρωπαίων καπιταλιστών που έχει σαν στόχο να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά τους ενάντια στους καπιταλιστές των ΗΠΑ και της Ιαπωνίας. Για τους ε/κ καπιταλιστές η προοπτική της ένταξης σήμαινε προστασία μέσα σ' αυτό το κλαμπ-φρούριο των ισχυρών και περισσότερες ευκαιρίες.

Για χρόνια τώρα στη νότια Κύπρο σύσσωμη η ε/κ πολιτική ηγεσία, οι συντεχνίες και τα αφεντικά καλούσαν τους εργαζόμενους να κάνουν θυσίες για χάρη της ένταξης στην ΕΕ που θα ήτανε υποτίθεται η προϋπόθεση επίλυσης του κυπριακού. Η περιβόητη 'εναρμόνιση' κόστισε στην εργατική τάξη 4 δισεκατομμύρια λίρες μέχρι σήμερα.

Οι επιθέσεις όμως ενάντια στους ε/κ εργαζόμενους θα συνεχιστούν με περισσότερη ένταση και μετά την ένταξη. Το παραμύθι της 'εναρμόνισης με το ευρωπαϊκό κεκτημένο' θα το διαδεχθεί το παραμύθι ότι χρειάζεται οι εργαζόμενοι να κάνουν κι άλλες θυσίες για την 'προσαρμογή'. Όπως πολύ παραστατικά καλεί τους εργαζόμενους ο οικονομικός αναλυτής Π. Παπαγεωργίου να δεκτούν *« τις μικρές θυσίες που θα χρειαστούν για να θωρακίσουμε την οικονομία μας την επαύριον του δημοψηφίσματος Δηλαδή, λήψη μέτρων για υπεράσπιση του νομίσματός μας, αντιπληθωριστική πολιτική και χρηστή δημοσιονομική πολιτική για περιορισμό του ελλείμματος. Δεν θα πρέπει να δοθούν αυξήσεις στους δημόσιους και ημικρατικούς πέραν της ΑΤΑ.»* (*Νέος Τύπος* 24/4/04). Το προενταξιακό πρόγραμμα 2002-2006 και η «στρατηγική για σταδιακή σύγκλιση της οικονομίας» για εισδοχή της Κύπρου στην ευρωζώνη μέχρι 31/12/2007 σημαίνει αιματηρές θυσίες για την εργατική τάξη.

Αγώνες

Σήμερα αποκαλύπτεται ολοένα και περισσότερο η απάτη όσων κήρυσσαν σαν μάννα εξ ουρανού την ένταξη στην ΕΕ. Για πολλούς εργαζόμενους η προσδοκία και η ελπίδα ότι αυτό το ιμπεριαλιστικό κλαμπ που λέγεται ΕΕ θα μπορεί να αποτελέσει βήμα για την «εδραίωση της σταθερότητας και της ειρήνης» διαλύεται. Αντίθετα, όπως φάνηκε από τις διπλωματικές ντρίμπλες γύρω από τα δημοψηφίσματα η ΕΕ αποτελεί ένα πεδίο όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων.

Η ελληνοκυπριακή εργατική τάξη έχει ήδη πληρώσει ακριβά το τίμημα της 'εναρμόνισης' και ένταξης στην ΕΕ. Οι κινητοποιήσεις δυσαρέσκειας διαφόρων κομματιών της κοινωνίας είχαν μια ανάπαυλα λόγω του σχεδίου Ανάν και των δημοψηφισμάτων.

Με παρόμοιο τρόπο η βελτίωση της ζωής των Τ/κ εργαζομένων που δικαιολογημένα τρέφουν σήμερα αυταπάτες για την ΕΕ δεν πρόκειται να έρθει με τα κοινοτικά κονδύλια. Τα διάφορα «πακέτα βοήθειας» θα συνοδευτούν από πακέτα 'νεοφιλελεύθερης πολιτικής' και επιθέσεων στο βιοτικό τους επίπεδο.

Η ειρήνη στο νησί και η βελτίωση της ζωής Ε/κ και Τ/κ εργαζομένων μπορεί να έρθει μέσα από τους αγώνες ενάντια στα δικά μας αφεντικά στην κάθε πλευρά αλλά και μέσα από τους κοινούς αγώνες ενάντια στις βάσεις, ενάντια στα διάφορα σχέδια των ιμπεριαλιστών και ενάντια στον εθνικισμό.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Το δημοψήφισμα και η Αριστερά

Το δημοψήφισμα για το σχέδιο Ανάν ήταν μια απο εκείνες τις ιστορικές στιγμές που δοκιμάζεται και αποκαλύπτεται η πολιτική του καθενός. Αποκάλυψε με τον πιο έντονο τρόπο τα όρια της πολιτικής όλων. Έδειξε πρώτα και κύρια τα αδιέξοδα της πολιτικής του εθνικισμού, της επίσημης πολιτικής της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης και των κομμάτων που τόσα χρόνια στήριζαν την πολιτική του: όλοι οι πρόσφυγες στα σπίτια τους, εξω οι έποικοι, ναι στους S-300 το εμπάργκο και άλλα παρόμοια.

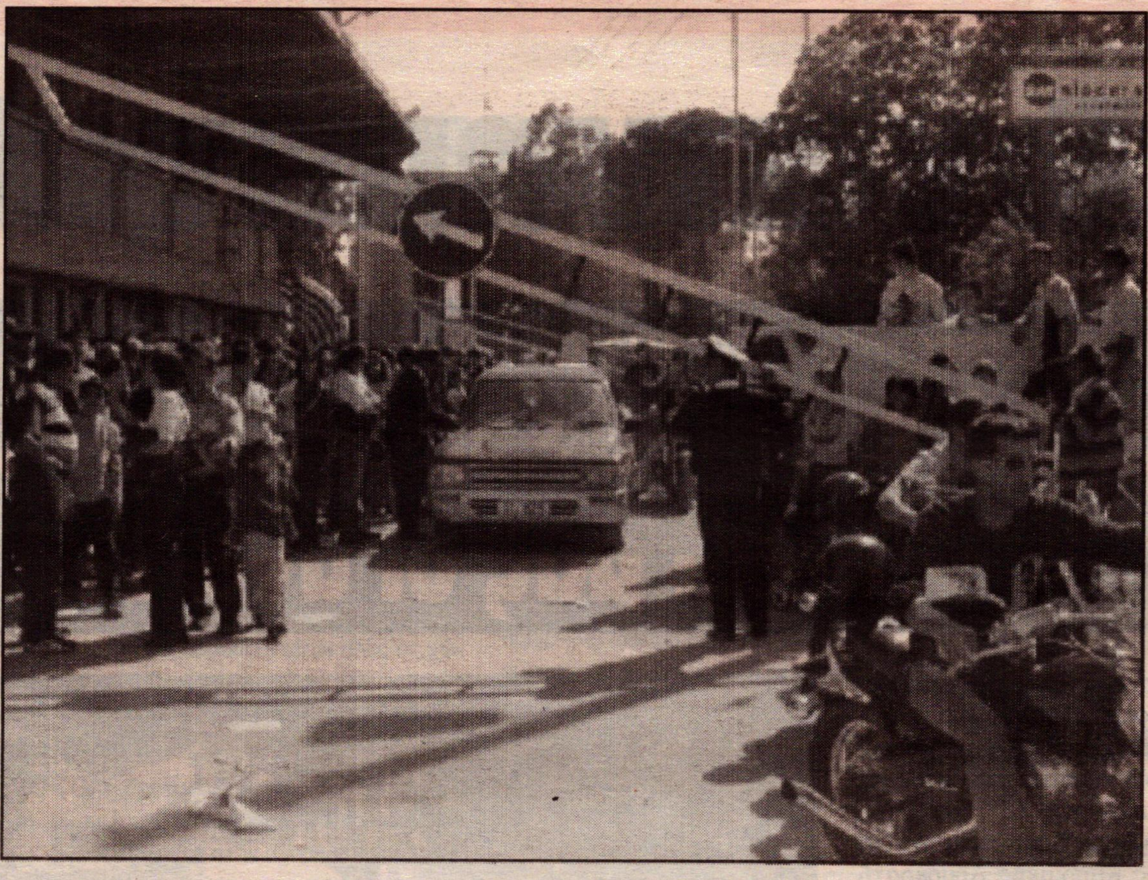

Η αριστερά δεν κατάφερε να προβάλει ένα διεθνιστικό όχι στο σχέδιο Ανάν και να δώσει μια νέα προοπτική στο κίνημα επαναπροσέγγισης που δημιουργήθηκε μετά το άνοιγμα των συνόρων στις 23 του Απρίλη πέρυσι

Φάνηκε ότι οι διακηρύξεις της πολιτικής ηγεσίας για συμβιβασμούς και ειρηνική συνύπαρξη με τους τουρκοκύπριους ήταν μόνο λόγια. Ακόμα και εκείνοι που υποστήριζαν το ναι όπως ο Συναγερμός ήταν αδύνατο να πείσουν το κόσμο τους αφού το μόνο τους επιχείρημα ήταν ότι με το όχι χάνουμε περισσότερα απ΄ ότι με το ναι. Όταν βέβαια οι απλοί άνθρωπο ανησυχούν ότι το σχέδιο Αναν μπορεί να οδηγήσει σε επανάληψη του παρελθόντος με τους πολέμους, τους ανταγωνισμούς και τις αντιπαραθέσεις δεν μπορείς να πείσεις κανένα προβάλλοντας τις απειλές του Πάουελ ή του Φερχόϊγκεν.

Το ΑΚΕΛ που αρχικά αποφάσισε ΝΑΙ αναγκάστηκε όταν είδε την αντίδραση της βάσης να αλλάξει την θέση του και να προτείνει αναβολή των δημοψηφισμάτων για να δοθούν κάποιες επιπλέον εγγυήσεις για την ασφάλεια και την λειτουργικότητα του σχεδίου. Μέχρι τη τελευταία στιγμή έπαιζε ανάμεσα στο ναι και το όχι. Στο τέλος κατέληξε να ψηφίσει «οχι για να τσιμεντώσει το ναί».

Το όχι του ΑΚΕΛ, σίγουρα δεν ήταν το ίδιο με το όχι του Κουτσού, ήταν όμως και αυτό ένα εθνικιστικό όχι με στόχο να πετύχει κάποιες αλλαγές υπέρ των ελληνικών θέσεων. Η πρόταση του για αναβολή του δημοψηφίσματος δεν μπορούσε να έχει καμία αξία αν δεν συνοδευόταν από βήματα φιλίας προς την άλλη πλευρά με παραχωρήσεις που να πείθουν ότι δεν θέλει να χρησιμοποιήσει την αναβολή για να αποκτήσει περισσότερα πλεονεκτήματα η ελληνοκυπριακή πλευρά. Ο μόνος τρόπος για να ήταν αξιόπιστη μία τέτοια πρόταση θα ήταν να συνοδεύονταν με πρόταση για το πάγωμα της ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. και με την άρση του εμπάργκο σε βάρος των τουρκοκυπρίων. Τέτοια βήματα θα άνοιγαν τον δρόμο για απευθείας συνομιλίες μεταξύ του ΑΚΕΛ και του Ταλάτ.

Για αυτό και οι τουρκοκύπριοι νοιώθουν απογοήτευση απο τη στάση του Ακέλ. Όχι τόσο για την τοποθέτηση του στο δημοψήφισμα αλλά για τις δικαιολογίες που έδωσε και τις μονόπλευρες προτάσεις του.

Οι αριστεροί του ΝΑΙ

Οι αριστεροί υποστηρικτές του σχεδίου Ανάν κατηγορούσαν όσους ήταν αντίθετοι σ'αυτό ότι παίζουν το παιχνίδι του εθνικισμού Δεν είναι καθόλου έτσι τα πράγματα. Μπορεί οι πολιτικές ηγεσίες που απορρίπτουν το σχέδιο γιατί είναι «ετεροβαρές υπέρ της Τουρκίας» να το κάνουν γιατί θέλουν μια πιο ελληνική λύση όμως αυτό δεν σημαίνει ότι ισχύει και για τους απλούς ανθρώπους που ψήφισαν όχι. Ένα σημαντικό κομμάτι από αυτό τον κόσμο, κυρίως από την αριστερά αντιδρά επειδή φοβάται ότι μπορεί στο τέλος να έχουμε μια επανάληψη του παρελθόντος με τους πολέμους, τις σφαγές και τους πρόσφυγες. Αντιδρά επειδή δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη στους αγγλοαμερικάνους ότι θα φέρουν την ειρήνη στη Κύπρο, επειδή δεν θέλει τις βάσεις, επειδή δεν πείθεται από την Ευρώπη του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού, επειδή δεν εμπιστεύεται τους υποκριτές πολιτικούς ηγέτες, που μέχρι χθες του σέρβιραν εθνικιστικά και πολεμοκάπηλα συνθήματα και σήμερα παριστάνουν τα περιστέρια της ειρήνης και τους αγγέλους της συμφιλίωσης, και της επαναπροσέγγισης.

Απο την άλλη αυτοί που υποστήριζαν το ΝΑΙ η μόνη διαφοροποίηση που είχαν από τους εθνικιστές του όχι ήταν ότι υποστήριζαν ότι με το όχι θα χάσουμε περισσότερα απ' οτι με το ναί. Γι' αυτό και δεν είχαν κανένα πρόβλημα να συνεργαστούν με τον Αναστασιάδη, το Λόρδο και τους άλλους εκπροσώπους του κεφαλαίου όπως έκανε «Αριστερή Πτέρυγα» που καλούσε μαζί με όλο αυτό το ξεφωνημένο σινάφι τους αριστερούς να ψηφίσουν ΝΑΙ «για να αποφύγουμε την διχοτόμηση, να φύγει ο τούρκικος στρατός και για την επανένωση». Χωρίς καμιά δυσκολία μεταπήδησε από το Κοινό Μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ στο κοινό μέτωπο με το ΔΥΣΥ και τον Κληρίδη.

Η «Πρωτοβουλία Αριστερών για το ΝΑΙ» παρόλο που αναγνώριζε τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του σχεδίου και «την προέλευση του μέσα στην νέα τάξη πραγμάτων» υποστήριζε «ναι για την επανένωση και την κοινή πατρίδα, για το όχι στην διχοτόμηση». Υποστήριζε ακόμα πως με το ναι θα ανοίξουμε ένα παράθυρο, για κοινή δράση και συνεργασία των απλών ανθρώπων των δύο πλευρών και εξελικτικά να φτάσουμε σε κάτι καλύτερο.

Παρά την ωραία συνθηματολογία που πρόβαλε αυτή η πρωτοβουλία και παρά το ότι αναγνωρίζει τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του σχεδίου στην ουσία τον υποτιμά όπως υποτιμά και τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της σύγκρουσης στην ίδια την Κύπρο. Υποτιμά τους ανταγωνισμούς και τις συγκρούσεις των αρχουσών τάξεων των δύο πλευρών για τον έλεγχο του νησιού, που ήταν η βασική αιτία που οδήγησε στους πολέμους και τις συγκρούσεις. Αυτή η σύγκρουση δεν σταμάτησε ποτέ. Αυτός ο πόλεμος, άλλοτε με στρατιωτικά και οικονομικά μέσα συνεχίστηκε αμείωτος όλα αυτά τα χρόνια. Δεν πρέπει να τους έχουμε καμία εμπιστοσύνη και να μη κτίζουμε αυταπάτες μέσα στους εργαζόμενους και την αριστερά ότι αυτοί τάχα «έμαθαν» από τα λάθη παρελθόντος και ξαφνικά μετατράπηκαν σε περιστέρες της ειρήνης. Εξάλλου η ίδια η διαδικασία των διαπραγματεύσεων και οι διπλωματικές μανούβρες και τρικλοποδιές που χρησιμοποίησαν ο ένας ενάντια στον άλλο είναι η καλύτερη απόδειξη για τις πραγματικές προθέσεις και τις διαθέσεις που έχουν και στις δυο πλευρές.

Το κίνημα

Οι αριστεροί υποστηρικτές του ναι είναι στη πραγματικότητα ή συγκαλημμένοι εθνικιστές όπως η Αριστερή Πτέρυγα ή οπαδοί της πολιτικής του ρεαλισμού. Δεν έχουν καμία εμπιστοσύνη στο κίνημα ότι μπορεί να είναι ένας αποφασιστικός παράγοντας στις πολιτικές εξελίξεις. Όπως ήταν ακριβώς τον περασμένο Απρίλη που απλοί άνθρωποι στις δύο πλευρές γκρέμισαν τα τείχη του μίσους, με το κίνημα πολιτικής ανυπακοής ενάντια στην πολιτική των κυβερνήσεων και στις δύο πλευρές.

Η κοινή δράση ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων δεν εξαρτάται από το σχέδιο Ανάν ούτε καν από το αν θα ζούμε μαζί και θα δουλεύουμε μαζί. Αυτό από μόνο του δεν είναι αρκετό. Εξαρτάται από το αν υπάρχουν εκείνες οι πολιτικές δυνάμεις που μπορούν να πάρουν πρωτοβουλίες που ενώνουν τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών και να οργανώσουν αυτή τη κοινή δράση.

Η θέση του ΑΚΕΛ όπως και των αριστερών υποστηρικτών του ναι, βάζει όρους και προϋποθέσεις για την ειρήνη. Το πραγματικό δίλημμα δεν είναι το Ναι ή το Όχι στο σχέδιο Ανάν αλλά αν θέλουμε πραγματικά την ειρήνη και τη δημοκρατία στην Κύπρο ή αν βάζουμε όρους και προϋποθέσεις για να τα δεχτούμε. Το πραγματικό ερώτημα για την ελληνοκυπριακή αριστερά είναι αν αναγνωρίζουν στους τουρκοκύπριους το δικαίωμα να αποφασίσουν οι ίδιοι αν θέλουν και με ποιο τρόπο να ζήσουμε μαζί. Δεν υπάρχει ειρηνική συνύπαρξη με το ζόρι, με εκβιασμούς και απειλές. Αν οι ελληνοκύπριοι υποστηρικτές του σχεδίου Ανάν αφιέρωναν το μισό χρόνο και τη μισή προσπάθεια που έκανα για να περάσει το σχέδιο, στον αγώνα ενάντια στο εμπάργκο, ενάντια στους εξοπλισμούς και τον ελληνοκυπριακό εθνικισμό, ενάντια στους ιμπεριαλιστές και τις βάσεις, θα είχαν προσφέρει πολύ μεγαλύτερη υπηρεσία στη προσπάθεια για συμφιλίωση και ενότητα των απλών ανθρώπων των δυο πλευρών και στη προσπάθεια για μια πραγματικά δημοκρατική και ειρηνική διευθέτηση του Κυπριακού.

Νίκος Αγιομαμίτης

Οι Πρακτικές Νοσοκόμες απεργούν για την κατωχήρωση τους

Σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία κατέβηκαν 400 πρακτικές νοσοκόμες και νοσηλεύτριες. Σε εκδήλωση διαμαρτυρίας συγκεντρώθηκαν έξω από το κτήριο της Βουλής την ώρα που οι αντιπρόσωποι τους συναντιόνταν με την επιτροπή Υγείας της Βουλής. Ζητούν κάτι πολύ απλό και δίκαιο, εκπαίδευση και αναγνώριση. Ζητούν την διοργάνωση ταχύρυθμων μαθημάτων και την παραχώρηση ενός διπλώματος ώστε να περιληφθούν στο νοσηλευτικό προσωπικό που θα στελεχώσει τα ιδιωτικά νοσηλευτήρια και τις ιδιωτικές κλινικές.

Έχουν απόλυτο δίκαιο και γι'αυτό στον αγώνα τους βρήκαν πλήρη συμπαράσταση από τους γιατρούς του Παγκύπριου Ιατρικού Συλλόγου και τους νοσοκόμους Ιδιωτικών Νοσηλευτηρίων όσο και από την ΠΕΟ.

Την ίδια ώρα που οι πρακτικές νοσοκόμες κινητοποιούνται για να πετύχουν την ταχύρυθμη εκπαίδευση τους παρουσιάζεται μεγάλη έλλειψη νοσοκόμων και άλλου ειδικευμένου προσωπικού στα νοσοκομεία και τις ιδιωτικές κλινικές. Μάλιστα αρκετές ιδιωτικές κλινικές κινδυνεύουν να κλείσουν λόγω των νέων κανονισμών της Ε.Ε. και της απαίτησης τους για μεγαλύτερο αριθμών νοσοκόμων. Οι εργαζόμενοι αρκετά πλήρωσαν και πληρώνουν γι'αυτή την εναρμόνιση.

Σύμφωνα με τον πρόεδρο του Π.Ι.Σ η αξιοποίηση των πρακτικών νοσοκόμων με ταχύρυθμα μαθήματα έγινε και στην Ελλάδα και την Αγγλία όταν αντιμετώπιζαν παρόμοιο πρόβλημα. Οι πρακτικές νοσοκόμες έχουν κάθε δίκαιο και χρειάζονται την άμεση συμπαράσταση ηθική και υλική κάθε εργαζόμενου.

Εικόνες απο τον βρώμικο πόλεμο του Μπούς

Γράμμα απ' τη Φαλούτζα

Η Χέλεν είναι μέλος μιας ομάδας ανθρωπιστικής βοήθειας στο Ιράκ. Μαζί με συνεργάτες της βρέθηκε στην πολιορκημένη Φαλούτζα στα μέσα Απρίλη. Αποσπάσματα από τις μαρτυρίες της δημοσιεύτηκαν στην εφημερίδα Socialist Worker του Λονδίνου.

"Φύγαμε από τη Βαγδάτη, στη λεωφόρο προς τη Φαλούτζα. Ο δρόμος ήταν γεμάτος από καμένα αυτοκίνητα, τα περισσότερα βυτία καυσίμων αλλά και πολλά αμερικάνικα στρατιωτικά οχήματα. Φτάσαμε στα αμερικάνικα φυλάκια, εκεί περίμεναν τεράστιες ουρές από αυτοκίνητα. Περάσαμε τα φυλάκια των μουτζαχεντίν (που σημαίνει αγωνιστές της ελευθερίας). Ο κόσμος μας ευχόταν καλή τύχη και μας ευχαριστούσε γιατί πηγαίναμε στη Φαλούτζα.

Από την άλλη κατεύθυνση ερχόταν αυτοκίνητα και φορτηγά με οικογένειες και τα υπάρχοντά τους καθώς και με πινακίδες που έγραφαν "Βοήθεια για τη Φαλούτζα-από το λαό της Χίλα/Νατζάφ/Ραμάντι" για παράδειγμα. Φαίνεται ότι όλος ο λαός του Ιράκ, Σιίτες, Σουνίτες, Χριστιανοί, ήθελαν να βοηθήσουν τη Φαλούτζα όπως μπορούσαν, με νερό (δεν υπάρχει πόσιμο νερό στη Φαλούτζα), με κουβέρτες, τρόφιμα, φάρμακα, ήταν υπέροχο θέαμα.

Ξεφορτώσαμε τη βοήθεια και ο Μάκι, ο διευθυντής του νοσοκομείου μας είπε για τα πρόσφατα γεγονότα. Πώς η Φαλούτζα χρειάζεται επειγόντως περισσότερη βοήθεια, ότι είχαν ανάγκη για φάρμακα και χειρουργικό υλικό, δεν υπήρχαν καθόλου παυσίπονα ή αναισθητικά.

Μας είπε ακόμα ότι οι αμερικάνοι στρατιώτες πυροβολούν τα ασθενοφόρα και μας έδειξε το τελευταίο ασθενοφόρο που είχε χτυπηθεί το πρωί -είχε τρύπες από σφαίρες στα μπροστινά και πίσω παράθυρα καθώς και στη στέγη. Μετά ξανάφυγαν, ο Γκαρίμπ οδηγούσε το χτυπημένο ασθενοφόρο. Το νοσοκομείο είχε δεχθεί μια κλήση για μια έγκυο γυναίκα που είχε επιπλοκές. Καθώς πλησίαζαν το σπίτι της, το ασθενοφόρο δέχτηκε καταιγισμό πυρών από ελεύθερους σκοπευτές. Ευτυχώς κανείς δεν πληγώθηκε αλλά τώρα έχουμε χειροπιαστές αποδείξεις, Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ ΑΣΘΕΝΟΦΟΡΑ -δεν είναι παράξενο λοιπόν που αρνούνται να συμμετέχουν στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο.

Από τις 7 το απόγευμα στη Φαλούτζα ίσχυε απαγόρευση κυκλοφορίας. Το τζαμί ανακοίνωνε ότι όλοι πρέπει να προσέχουν γιατί ξεκινάει η απαγόρευση. Βλήματα εξεράγησαν σε κάποια απόσταση. Τότε το τζαμί άρχισε να καλεί ξανά, όλοι να αντισταθούν στον εχθρό.

Μας πήγαν στο νεκροτομείο του νοσοκομείου, ήθελαν από μας να πάρουμε φωτογραφίες. Το πιο κοντινό πτώμα ανήκε σε ένα 18χρονο, τον Χουσείν, μετά ενός 21χρονου, του Μοχάμεντ και δίπλα ενός ακόμα Χουσείν, δεν ξέρω ηλικία. Εκείνη τη στιγμή ήρθε ο αδελφός του να παραλάβει το πτώμα. Στη διάρκεια της νύχτας 12 άνθρωποι είχαν πεθάνει σε αυτό το μικρό νοσοκομείο/κλινική πέρα από αυτούς που είχαμε δει να πεθαίνουν την προηγούμενη μέρα.

Είχαμε αρχίσει να μεταφέρουμε τραυματίες στο λεωφορείο μας, όταν ένας μουτζαχεντίν γεμάτος χαρά, ήρθε να πει ότι σκότωσε έναν αμερικάνο ελεύθερο σκοπευτή. Είναι δύσκολο να βλέπεις ένας θάνατος να προκαλεί τόση χαρά και πανηγυρισμούς, αλλά έχοντας δει τα βάσανα που προκάλεσαν στο λαό της Φαλούτζα, το κατανοείς.

Πήραμε μαζί μας 8 τραυματίες, ανάμεσά τους έναν άνδρα με βαριά εγκαύματα σε όλο το σώμα, νεαρούς μαχητές με τραύματα από σφαίρες, έναν άλλο νεαρό χτυπημένο στο πόδι και στο πρόσωπο, δυο γυναίκες με τραύματα από σφαίρες, η μια αργοπέθαινε. Καθώς μεταφέραμε τον άνδρα με τα εγκαύματα στο λεωφορείο, ο φρουρός του νοσοκομείου έβαλε τα κλάματα και κατέρρευσε. Μετά από λίγο συνήλθε και συνέχισε τη δουλειά του.

Ο δρόμος της Φαλούτζα ήταν ασφαλής για μας και έτσι ξεκινήσαμε. Οι δρόμοι ήταν άδειοι, εκτός από τους μαχητές που έπαιρναν τις θέσεις τους για να αντιμετωπίσουν μια ακόμα αμερικάνικη επίθεση στην πόλη τους. Καθώς προχωρούσαμε βλέπαμε τα αμερικάνικα τανκ και οχήματα να κάνουν ελιγμούς σηκώνοντας σύννεφα σκόνης.

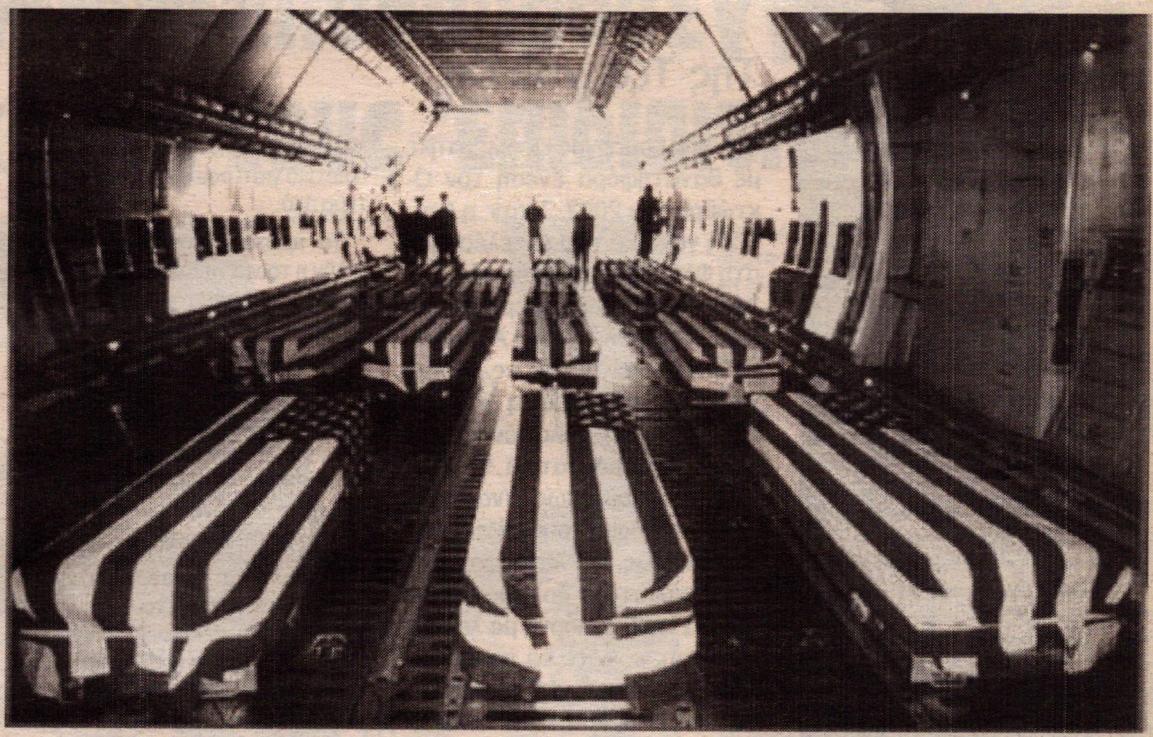

Η Ιρακινή αντίσταση ενάντια στη κατοχή συνχίζεται. Τα φέρετρα των αμερικανών φαντάρων επιστρέφουν στις ΗΠΑ

«Γιατί έγινα λιποτάκτης από το στρατό του Μπους»

Ο αμερικανός λοχίας Καμίλο Ματζία αρνήθηκε να συνεχίσει να πολεμά στο Ιράκ. Ο 28χρονος στρατιώτης είναι ένας από τους 600 αμερικανούς φαντάρους που απουσιάζουν άνευ αδείας από τον πόλεμο, δηλαδή λιποτάχτησαν.

"Λέω όχι στον πόλεμο. Είναι ένας πόλεμος για τα πετρέλαια που βασίζεται σε ψέματα. Πήγα στο Ιράκ και έγινα ένα όργανο της βίας και τώρα αποφάσισα να γίνω ένα όργανο της ειρήνης. Οι Ιρακινοί δεν μας θέλουν εκεί πέρα. Εμείς δεν θέλουμε να είμαστε εκεί. Σκοτωνόμαστε εκεί πέρα. Δεν είμαι εγκληματίας και δεν διέπραξα έγκλημα. Δεν γυρνάω την πλάτη μου στους συναδέλφους μου. Το κάνω γι' αυτούς. Μου ξεκαθαρίστηκε ότι για τους ηγέτες μας δεν αξίζει και πολύ η προστασία των στρατευμάτων μας. Μετάλλια, δόξα, και το "να στείλουμε το σωστό μήνυμα" κόστιζε τις ζωές μερικών στρατιωτών.

Οταν είδα με τα ίδια μου τα μάτια τί μπορεί να κάνει ο πόλεμος στους ανθρώπους, μία πραγματική αλλαγή άρχισε να συμβαίνει μέσα μου. Εγινα μάρτυρας του πόνου των ανθρώπων που η χώρα τους γκρεμίζεται και που εξευτελίζονται από τις επιδρομές, τις περιπολίες, την απαγόρευση της κυκλοφορίας και από το στρατό κατοχής. Η εμπειρία μου από αυτόν τον πόλεμο με άλλαξε για πάντα.

Ενας από τους λοχίες μας πυροβόλησε ένα μικρό αγόρι που μετέφερε ένα όπλο. Τα δύο αγόρια που ήταν μαζί του το έβαλαν στα πόδια όταν το πληγωμένο παιδί άρχισε να σέρνεται. Μία δεύτερη σφαίρα τον σταμάτησε, αλλά ήταν ακόμα ζωντανό. Οταν ένας Ιρακινός προσπάθησε να τον πάει σε ένα νοσοκομείο, οι γιατροί του στρατού τον εμπόδισαν και επέμειναν να πάρουν το πληγωμένο αγόρι σε στρατιωτική υπηρεσία. Εκεί του αρνήθηκαν ιατρική περίθαλψη γιατί δεν ήταν για τους τραυματισμένους. Μία άλλη μονάδα αρνήθηκε να περιθάλψει το αγόρι. Τελικά πέθανε. Αυτό είναι ένα από τα πράγματα που με έκαναν να καταλάβω ότι δεν υπάρχει δίκαιος πόλεμος, δεν υπάρχει έντιμος πόλεμος.

Επίσης έμαθα ότι ο φόβος του θανάτου έχει τη δύναμη να μετατρέπει τους στρατιώτες σε δολοφονικές μηχανές. Σε ένα περιβάλλον μάχης είναι σχεδόν αδύνατο να σκεφτεί κανείς πράγματα όπως το να ενεργείς αυστηρά για αυτοπροστασία ή να χρησιμοποιείς ότι είναι αρκετό για να σταματήσεις μία επίθεση.

Οταν πήγα σπίτι μου με άδεια τον Οκτώβρη του 2003, μου δόθηκε η δυνατότητα να βάλω τις σκέψεις μου σε μία σειρά και να ακούσω αυτά που είχε να μου πει η συνείδησή μου. Ο κόσμος με ρωτούσε για τις εμπειρίες μου από τον πόλεμο και όταν απαντούσα πήγαινα πίσω στις φρικαλεότητες, την στιγμή που είδα ένα νεαρό Ιρακινό να τον σέρνουν από τους ώμους μέσα σε μία λίμνη από το αίμα του, τη στιγμή που ένας μοτοσικλετιστής καρατομήθηκε από έναν πυροβολισμό και τη στιγμή που ένας φίλος μου πυροβόλησε ένα κοριτσάκι στο στήθος.

Γίνεσαι πολύ ευάλωτος στο να κάνεις το ίδιο ξανά και ξανά. Βασικά μας χρησιμοποιούσαν σαν δόλωμα. Εκαναν τα πάντα για να βάλουν τους στρατιώτες στο δρόμο του κακού και ενάντια στην στρατιωτική γραμμή και πρακτική έτσι ώστε να ξεκινήσει κάποια μάχη.

Ο γυρισμός μου στο σπίτι μου έδωσε την καθαρότητα να σκεφθώ τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο στρατιωτικό καθήκον και την ηθική υποχρέωση. Τα αισθήματά μου ενάντια στον πόλεμο κυριάρχησαν έτσι ώστε να μην μπορώ να είμαι πια κομμάτι του. Οι αρχές μου ήρθαν σε αντιπαράθεση με το ρόλο μου στο στρατό και καταθέτοντας το όπλο μου διάλεξα να επιβεβαιώσω στον εαυτό μου ότι είμαι άνθρωπος. Ξέρω ότι έκανα τη σωστή επιλογή".

ΠΩΣ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΟΥΝ ΕΝΟΧΟΥΣ ΣΤΟ ΓΚΟΥΑΝΤΑΝΑΜΟ

Το μέγεθος της φρίκης του στρατοπέδου συγκέντρωσης των ΗΠΑ στο Γκουαντανάμο της Κούβας, αποκάλυψαν πέντε βρετανοί κρατούμενοι οι οποίοι μόλις είχαν αφεθεί ελεύθεροι από εκεί. Τέσσερις βρετανοί εξακολουθούν να κρατούνται ακόμη στο Γκουαντανάμο.

Τρεις από τους απελευθερωθέντες βρετανούς μίλησαν στην εφημερίδα Ομπζέρβερ για το πως ξεκίνησαν να πάνε σε ένα γάμο στο Πακιστάν τον Σεπτέμβρη του 2001 και κατέληξαν φυλακισμένοι.

Ο Σαφίκ Ρασούλ, ο Ραχάλ Αχμέντ και ο Ασίφ Ικμπάλ, όλοι από το Τίπτον στο Γουέστ Μίντλαντς, ανακρίθηκαν 200 φορές στη διάρκεια των δυο χρόνων της βασανιστικής κράτησής τους. Αντιμετώπισαν την CIA, το FBI, την DIA, τις βρετανικές μυστικές υπηρεσίες -την MI5 και την MI6. Τελικά οι ΗΠΑ παραδέχτηκαν ότι δεν υπάρχει καμιά σύνδεση των τριών με την Αλ Κάϊντα.

Η διοίκηση του στρατοπέδου προσπάθησε να τους αποσπάσει ομολογίες. Οι μυστικές υπηρεσίες έλεγαν ότι διαθέτουν βίντεο των τριών δίπλα στον Μπιν Λάντεν. Ο Σαφίκ, ο Ραχάλ και ο Ασίφ, διαμαρτυρήθηκαν λέγοντας ότι εκείνη την περίοδο βρίσκονταν στη Βρετανία. Ομως, οι αμερικάνικες υπηρεσίες τους ανέκριναν τόσο βάναυσα ώστε οι τρεις αναγκάστηκαν να κάνουν στημένες ομολογίες. Ο Σαφίκ λέει "είχα φτάσει στο σημείο που δεν μπορούσα να αντέξω άλλο. Για τρεις μήνες με είχαν στην απομόνωση και στο τέλος είπα, ναι εγώ είμαι, δικάστε με". Παρόμοιες ομολογίες έκαναν και οι άλλοι δυο. Τελικά πράκτορες της MI5 κατέθεσαν στοιχεία που αποδείκνυαν την παρουσία των τριών στη Βρετανία.

Από την αρχή οι τρεις πήραν μια γεύση της "δικαιοσύνης" που θέλουν να επιβάλλουν οι ΗΠΑ σε όλο τον κόσμο. Οταν οι τρεις συνελήφθησαν αρχικά στο Αφγανιστάν, οι αμερικάνοι στρατιώτες είχαν κολημένες τις κάνες των όπλων στο κεφάλι τους στη διάρκεια της ανάκρισης. Κρατήθηκαν, μαζί με άλλους, από τη Βόρεια Συμμαχία. Πολλοί ανέφεραν ξυλοδαρμούς και άλλα βασανιστήρια όπως στέρηση τροφής. Εφτασαν πολύ κοντά στο θάνατο. Η Βόρεια Συμμαχία στοίβαξε εκατοντάδες κρατούμενους σε κοντέινερ, χωρίς αέρα. Ο Ασίφ λέει ότι μόνο 20 επέζησαν. Οταν μεταφέρθηκαν στο Γκουαντανάμο, τους έκλεισαν σε κλουβιά και τους αρνήθηκαν κάθε επαφή με δικηγόρο. Τους ανέκριναν επί 12ωρο, χωρίς διακοπή, τον ένα μήνα μετά τον άλλον. Τους έδεναν με λουριά που μπήγονταν στη σάρκα τους, τους ανάγκαζαν να μένουν γονατιστοί με τα χέρια στο πάτωμα. Αυτές οι εικόνες των κρατουμένων με τις πορτοκαλί φόρμες και τις κουκούλες στα κεφάλια, "διπλωμένων" στο πάτωμα, μεταδόθηκαν σε όλο το κόσμο.

Οι ΗΠΑ ισχυρίζονται ότι το Γκουαντανάμο τους επιτρέπει να αποσπούν πληροφορίες για "τρομοκρατικά δίκτυα". Αλλά το μόνο που καταφέρνουν με τη βαρβαρότητά τους, είναι να οδηγούν κρατουμένους να δίνουν ψεύτικες πληροφορίες με την ελπίδα ότι σε αντάλλαγμα θα έχουν καλύτερη μεταχείριση.

Οταν οι ΗΠΑ πιστέψουν ότι βρήκαν ενοχοποιητικά "στοιχεία" για κάποιον από τους κρατούμενους, τον μεταφέρουν σε μια φυλακή υψίστης ασφαλείας μέσα στη βάση, το "Καμπ Εκο". Δυο από τους τέσσερις βρετανούς που κρατούνται ακόμα στο Γκουαντανάμο βρίσκονται στο "Καμπ Εκο". Εκεί κρατούνται όλο το 24ωρο σε απομόνωση, σε ηχομονωμένα κελιά.

Οι ομολογίες-σοκ των τριών, ενισχύονται από τις περιγραφές των άλλων κρατουμένων που αφέθηκαν ελεύθεροι.

Ο Τζαμάλ αλ Χαρίθ μίλησε στην εφημερίδα Μίρορ για τους ξυλοδαρμούς και τα βασανιστήρια από τα οποία υπέφερε αυτός και άλλοι κρατούμενοι. Η εφημερίδα περιγράφει πως το σώμα του έχει παραμορφωθεί από τις αλυσίδες που ήταν "κοντές".

Ομως, ο Μπους και ο Μπλερ συνεχίζουν να δίνουν πράσινο φως σε αυτά τα βασανιστήρια.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

"ΤΟ ΤΕΡΑΣ" (The Monster)

Τα "τέρατα" δεν γεννιούνται!

Της Τζούντιθ Ορ

Η Αϊλήν Γουόρνος εκτελέστηκε με θανατηφόρα ένεση τον Οκτώβρη του 2002. Ήταν η δεύτερη γυναίκα που εκτελέστηκε στη Φλώριδα της Αμερικής από την εποχή του αμερικάνικου εμφυλίου πολέμου. Η Αϊλήν είχε σκοτώσει 6 άντρες. Έγινε γνωστή σαν η πρώτη γυναίκα κατά συρροή δολοφόνος των Η.Π.Α., και πραγματικά, τα πρωτοσέλιδα που όπως είναι γνωστό λατρεύουν τους μανιακούς δολοφόνους, την λάτρεψαν. Και όταν μάλιστα η δολοφόνος είναι μια ξανθιά πόρνη με λεσβία ερωμένη, ε, τότε τα πρωτοσέλιδα ξεφαντώνουν! Λέγεται πως αστυνομικοί που ήταν ανακατωμένοι στην υπόθεση, ήρθαν σε οικονομικές συμφωνίες με εκδοτικούς οίκους και παραγωγούς ταινιών για βιβλία που θα γραφόταν και για φιλμ που θα γυρίζονταν για τη ζωή της, πριν ακόμη τη συλλάβουν.

Το καινούργιο φιλμ «Τέρας» αγγίζει ένα μικρό μέρος της ιστορίας της αλλά αυτό που σίγουρα αποκαλύπτει είναι πως η Αϊλήν δεν ήταν τέρας. Όπως συνήθως όμως, τα σχόλια επικεντρώθηκαν γύρω από την ωραία σταρ που έγινε «χοντρή και άσχημη» για τις ανάγκες του ρόλου.

Όμως η Charlize Theron, η ηθοποιός που κέρδισε το Όσκαρ και που σε συνεντεύξεις για την ταινία δήλωσε πως είναι ενάντια στη θανατική ποινή, είναι πολύ πειστική στο ρόλο της σαν Αϊλήν. Συνδυάζει την επιθετικότητα κάποιου που έμαθε να βλέπει τους πάντες σαν εχθρούς με μια απλοϊκή και απελπισμένη αισιοδοξία. Δυνατή στο ρόλο της σαν "τέρας" εξερευνά τη σκοτεινή πλευρά της ζωής στο περιθώριο της αμερικάνικης κοινωνίας, αλλά είναι τελικά καταπιεστικό γιατί σου αφήνει πολλά ερωτηματικά.

Τα πρώτα χρόνια της ζωής της Αϊλήν η ταινία τα περνάει στα γρήγορα χωρίς να σταματήσει στις εμπειρίες και τις συνθήκες που τη διαμόρφωσαν.

Σε όλη την παιδική της ηλικία την κακοποιούσαν σωματικά και σεξουαλικά. Ο πατέρας της καταδικάστηκε σε φυλάκιση για σεξουαλική κακοποίηση και αυτοκτόνησε μέσα στη φυλακή όταν αυτή ήταν 13 χρόνων.

Την Αϊλήν και τον αδελφό της τους μεγάλωσαν η γιαγιά τους και ο παππούς τους και τους οποίους πίστευαν πως είναι οι γονείς τους. Είναι πιθανό πως ο παππούς της ήταν και ο πατέρας της. Η ίδια αναγκάστηκε να ζήσει μέσα στο δάσος καταφεύγοντας στην πορνεία για να επιβιώσει λίγο μετά που έδωσε το μωρό της για υιοθεσία. Είχε μείνει έγκυος στα 14 χρόνια της.

Υπήρξαν γυναίκες που έγιναν κατά συρροή δολοφόνοι προηγουμένως, αλλά σκότωναν ανθρώπους που τους γνώριζαν ή ήταν μέλη της οικογένειας τους. Όμως παρόλο τον συνταρακτικό τίτλο που της έδωσαν, η Αϊλήν δεν ταίριαζε με κανένα από τα συνηθισμένα πορτραίτα των κατά συρροή δολοφόνων.

Όταν σκότωσε τον πρώτο άντρα ήταν από θέση αυτοάμυνας. Την είχε βιάσει και την είχε περιχύσει με πετρέλαιο - οι λεπτομέρειες από τις προηγούμενες κατηγορίες που είχε αυτός για βία ενάντια σε γυναίκες είδαν το φως μόνο μετά τη δίκη της. Οι δολοφονίες δεν της έδιναν καμιά συγκίνηση, κάθε φορά τις έβλεπε σαν τον μόνο τρόπο για να επιβιώσει, να βρει χρήματα, να πάρει ένα αυτοκίνητο ή ότι χρειαζόταν για να φροντίσει την αγαπημένη της.

Ο τρόπος που αντιμετωπίστηκαν τα εγκλήματα της Αϊλήν από το νομικό σύστημα και από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης επιβεβαιώνει το γεγονός ότι οι γυναίκες που κάνουν εγκλήματα θεωρούνται χειρότερες από τους άντρες που κάνουν το ίδιο έγκλημα. Κι αυτό, γιατί έσπασαν τον άγραφο νόμο που λέει ότι οι γυναίκες είναι από τη φύση τους πιο παθητικές από τους άντρες. Αυτές οι αξίες αντανακλούνται στην καταδίκη της.

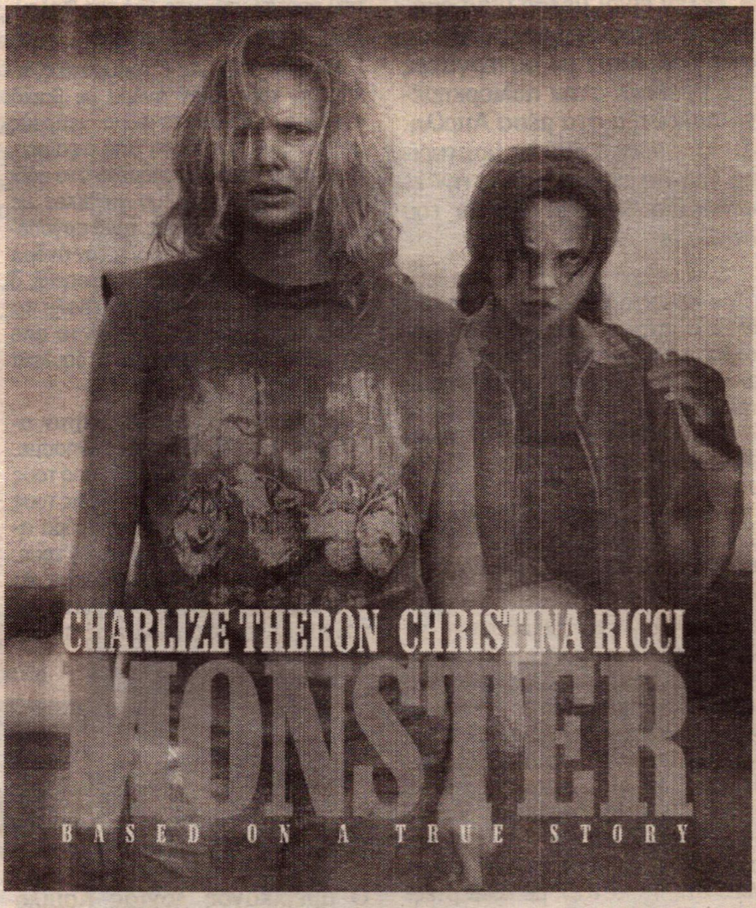

Τα στατιστικά στοιχεία στις ΗΠΑ δείχνουν ότι «άντρες που σκοτώνουν τις γυναίκες τους ή τις φιλενάδες τους καταδικάζονται σε 2-6 χρόνια φυλάκισης ενώ γυναίκες που σκοτώνουν τους άντρες τους καταδικάζονται σε 15 χρόνια κατά μέσο όρο».

Ο Μαρξ έγραψε ότι οι άνθρωποι κάνουν την ιστορία αλλά σε συνθήκες που δεν τις έχουν επιλέξει οι ίδιοι. Οι άγριες συνθήκες στη ζωή της Αϊλήν δεν της άφηναν πολλές επιλογές. Το έργο «Τέρας» κάνει μια σοβαρή προσπάθεια να σκιαγραφήσει αυτή την πραγματικότητα χωρίς συναισθηματισμούς και δείχνει τι είδους δικαιοσύνη μπορούν να περιμένουν οι φτωχοί και οι καταπιεσμένοι στην Αμερική του Μπους.

Αναδημοσίευση από την αδελφή εφημερίδα στη Βρετανία «Σοσιαλιστής Εργάτης»

ΠΑΝΘΕΟΝ 3 — Τηλ. 22675787

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία
ωρα 8:00μμ

5/5: Η παράδοση των κοινών αγώνων ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων

12/5: Ο Μάης του '68: η προηγούμενη μεγάλη εξέγερση

19/5: Ο Μαρξισμός του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα

26/5: Γιατί χρειαζόμαστε το κόμμα

Εργατικη Δημοκρατια
Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα. Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΑ ΤΡΟΦΙΜΑ

Ο καπιταλισμός από το χωράφι μέχρι το πιάτο μας

Οι γενετικά τροποποιημένοι οργανισμοί (ΓΤΟ) είναι οργανισμοί που έχουν υποστεί τροποποίηση με γονίδια άλλων οργανισμών. Με τη χρήση της Γενετικής επιστήμης, μεταφέρονται ειδικά γονίδια από κάποιον τύπο οργανισμού σε οποιονδήποτε άλλο οργανισμό όπως λ.χ μεταφέρθηκαν σε πατάτες γονίδια ιού, κοτόπουλου αλλά και ανθρώπου, σε ντομάτες γονίδια βακτηρίων, ψαριού και πολλά άλλα. Έτσι δημιουργήθηκαν ποικίλοι ΓΤΟ και ταυτόχρονα ποικίλοι κίνδυνοι για την υγεία του ανθρώπου και την ισορροπία της φύσης. Η αλήθεια είναι ότι συνεχώς αυξάνονται οι ενδείξεις που επιβεβαιώνουν τους κινδύνους.

Πανίσχυρες πολυεθνικές βιοτεχνολογικές εταιρείες χρησιμοποιούν τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και προσπαθούν να επιβάλουν την παγκοσμιοποίηση στο εμπόριο των ΓΤΟ για να ελέγχουν τη ζωή απλών ανθρώπων.

Τα τελευταία χρόνια μαίνεται ένας εμπορικός πόλεμος ανάμεσα στην ΕΕ και τις ΗΠΑ επειδή οι ΗΠΑ επιδοτούν τη βιομηχανία χάλυβα, ενώ η ΕΕ φαίνεται να 'αντιστέκεται' να ανοίξει την πόρτα στην απελευθέρωση των ΓΤΟ και στα μεταλλαγμένα τρόφιμα στην αγορά της.

Και στα δύο μέτωπα η κατάσταση διευθετήθηκε, τουλάχιστον προσωρινά. Οι ΗΠΑ έκαναν πίσω στο θέμα του χάλυβα, καταργώντας τους δασμούς, και η Ευρώπη υποχώρησε στο ζήτημα των ΓΤ τροφίμων, επιτρέποντας ορισμένους σπόρους.

Είκοσι πέντε ΓΤ προϊόντα, φυτά και ζωοτροφές, κυκλοφορούν σήμερα στην Ευρώπη. Επιπλέον, σύμφωνα με την Κομισιόν, 30 ΓΤ προϊόντα αναμένουν να πάρουν άδεια διάθεσης στην ευρωπαϊκή αγορά.

Το κεφάλαιο εισαγωγής μεταλλαγμένων προϊόντων στις χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και στις εντασσόμενες χώρες από την 1η Μαΐου ανοίγει εκ νέου.

Παρόλο που το αίτημα που μπαίνει από τις οικολογικές οργανώσεις για να κηρυχθεί η Κύπρος ως ελεύθερη ζώνη από ΓΤΟ εντάσσεται στα πλαίσια των κινητοποιήσεων ενάντια στην εισαγωγή των ΓΤ τροφίμων, το πρόβλημα των μεταλλαγμένων αφορά ολόκληρο τον πλανήτη και γενικότερα αποτελεί σημαντικό ζήτημα για το παγκόσμια αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Πιο κάτω αναδημοσιεύουμε άρθρο του **Ν. Λούντου** από την *Εργατική Αλληλεγγύη*, αδελφή εφημερίδα στην Ελλάδα.

Στα τέλη του περασμένου χρόνου συζητήθηκε στην ευρωπαϊκή αρχή ασφάλειας τροφίμων η αίτηση της εταιρίας Syngenta να επιτραπεί η κυκλοφορία του καλαμποκιού Bt-11 στην Ευρωπαϊκή Ενωση. Η εισήγηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ήταν υπέρ της εταιρίας όμως τελικά η ψηφοφορία οριακά δεν άφησε για πρώτη φορά να κυκλοφορήσουν μεταλλαγμένα τρόφιμα στην Ευρώπη. Η ιστορία δεν έληξε όμως. Η αίτηση για το μεταλλαγμένο καλαμπόκι ήταν μόνο η πρώτη από τις δεκάδες που εκρεμούν για άλλα μεταλλαγμένα προϊόντα και δεν είναι καθόλου σίγουρο πως οι ισορροπίες των κρατών μελών της ΕΕ θα αποτελέσουν εμπόδιο για να μην κυκλοφορήσουν τα μεταλλαγμένα στην αγορά.

Τα μεταλλαγμένα είναι ήδη εδώ. Μέσα από προϊόντα που στα συστατικά τους περιέχουν άλλα μεταλλαγμένα προϊόντα αλλά και μέσα από δοκιμαστικές καλλιέργειες μεταλλαγμένων -και στην Ελλάδα- που δεν παράγουν προϊόντα για την αγορά αλλά κανείς δεν ξέρει τις επιπτώσεις στο περιβάλλον.

Το ζήτημα των μεταλλαγμένων τροφίμων είναι μία από τις πιο προκλητικές αποδείξεις πως οι πολυεθνικές είναι πρόθυμες να κάνουν μαζικά εγκλήματα με στόχο τα κέρδη τους. Καμία επιστημονική έρευνα δεν έχει καταλήξει αν τα τρόφιμα αυτά είναι ασφαλή για την υγεία των ανθρώπων αλλά και για το περιβάλλον. Ισα ίσα που πολλοί επιστημονικοί φορείς κάνουν λόγο για σοβαρούς κινδύνους. Μάλιστα, η πρώτη παρατήρηση αλλεργικής συμπεριφοράς σε μεταλλαγμένα τρόφιμα έγινε στο καλαμπόκι Bt που ήθελαν να περάσουν στην Ευρώπη. Γύρη από αυτό το καλαμπόκι παρατηρήθηκε ότι σκοτώνει ένα είδος πεταλούδας, τη Monarch.

Τέτοιες επιπλοκές υπάρχει κίνδυνος να προκαλέσουν μη αντιστρεπτή βλάβη στην οικολογία μιας ολόκληρης περιοχής. Ενας δεύτερος κίνδυνος είναι πως επειδή τα μεταλλαγμένα έχουν μεγαλύτερη αντοχή στα φάρμακα, μπορεί να προκληθεί μετάλλαξη και ενίσχυση των μικροβίων που προκαλούν ασθένειες στα φυτά. Αυτό που κάνουν οι εταιρίες είναι να μεταλάσσουν ένα φυτό με γονίδια που το κάνουν ανθεκτικό στα φάρμακα, έτσι ώστε να μπορούν να ρίχνουν μεγαλύτερη ποσότητα φαρμάκων από την κανονική κι έτσι να αυξάνουν την παραγωγή.

Και βέβαια ο τρίτος κίνδυνος για τον οποίο γνωρίζουμε ελάχιστα είναι οι αλλεργίες σε μας τους ίδιους. Εχει ήδη παρατηρηθεί τουλάχιστον μία περίπτωση αλλεργίας σε ένα προϊόν, το οποίο δεν έφτασε τελικά στην αγορά. Ενώ τα λίγα πειράματα που έχουν γίνει σε ζώα έχουν εμφανίσει περιπτώσεις πρόκλησης απρόβλεπτων ασθενειών.

Η γενετική μηχανική είναι μια πολύ καινούργια επιστήμη. Το πρώτο της ολοκληρωμένο επίτευγμα μέσα σε εργαστήριο έγινε μόλις το 1983. Κι όμως, οι εταιρίες τροφίμων έβγαλαν με το ζόρι αυτή την τεχνολογία από τα εργαστήρια για να τη ρίξουν στην αγορά και να κερδοσκοπήσουν.

Ο πρώτος τρόπος με τον οποίο κερδοσκόπησαν οι τρεις μεγαλύτερες εταιρίες που πήραν στα χέρια τους την τεχνολογία της γενετικής μηχανικής ήταν με τις αυξήσεις των ζιζανιοκτόνων και εντομοκτόνων. Οι φυσικές καλλιέργειες έχουν ένα όριο στην ποσότητα των φαρμάκων που μπορούν να δεχτούν. Βγάζοντας στην αγορά σπόρους που μπορούν να αντέξουν πολλαπλάσια ποσότητα, πολλαπλασίασαν αντίστοιχα και τα κέρδη τους.

Δεύτερη πηγή κέρδους έγινε η ίδια η αύξηση της παραγωγής. Οι γονιδιακοί γίγαντες έχουν στενούς δεσμούς με τους άλλους οικονομικούς γίγαντες -τις εταιρίες τροφίμων. Φτηνότερο κόστος για μεγαλύτερη παραγωγή καλαμποκιού και σιτηρών σημαίνει φτηνότερη ζωοτροφή, άρα και φτηνότερη παραγωγή κρέατος και όλα αυτά σημαίνουν ότι το δίδυμο εταιρίες βιοτεχνολογίας και εταιρίες τροφίμων αποκτάει τεράστια δύναμη στην παγκόσμια αγορά.

Υπάρχει ένας τρίτος, πιο μακροπρόθεσμος τρόπος για κερδοσκοπία από τα μεταλλαγμένα. Οι "πατέντες" στους σπόρους. Χρησιμοποιώντας τις δυνατότητες της αποκωδικοποίησης του DNA, οι εταιρίες βιοτεχνολογίας κατάφεραν να επιβάλουν "πνευματικά δικαιώματα" στα μεταλλαγμένα προϊόντα. Η εταιρία έτσι μπορεί να απαγορεύσει τη μεταπώληση των σπόρων. Και όχι μόνο αυτό. Χρησιμοποιώντας τη βιοτεχνολογία παράγουν "στείρους" σπόρους, που μπορούν να παράγουν προϊόν μόνο για μία χρονιά. Ετσι οι αγρότες είναι υποχρεωμένοι κάθε χρόνο να αγοράζουν ξανά σπόρους από τις εταιρίες. Και πώς τους υποχρεώνουν να παίρνουν τους δικούς τους σπόρους; Μόνο αυτοί οι σπόροι αντέχουν στα χημικά ζιζανιοκτόνα και εντομοκτόνα που παράγουν οι ίδιες εταιρίες.

Παραγωγή

Το σενάριο είναι εφιαλτικό. Μια χούφτα εταιρίες έχουν σα στρατηγική να ελέγχουν εξ' ολοκλήρου την παραγωγή τροφίμων, από το σπόρο του ρυζιού που θα φυτέψει ένας φτωχός αγρότης στην Ινδία, ως το ζιζανιοκτόνο που θα χρησιμοποιήσει ένας αμερικανός καλλιεργητής καλαμποκιού και από την ζωοτροφή των αγελάδων της Βόρειας Ευρώπης μέχρι την ποιότητα του γάλακτος, του κρέατος και των λαχανικών που φτάνουν στο τραπέζι μας.

Για να στηρίξουν αυτό το σχέδιο, έχουν εξαπολύσει ένα ολόκληρο κύμα προπαγάνδας. Μια έρευνα στο διαδίκτυο μπορεί να αποφέρει χιλιάδες άρθρα που έχουν σαν περιεχόμενο την υπεράσπιση των μεταλλαγμένων -υπάρχει μια ολόκληρη βιομηχανία παραγωγής τους.

Τα επιχειρήματα των φίλων των μεταλλαγμένων δεν είναι κυρίως επιστημονικά, όσο πολιτικά. Κατηγορούν τους οικολόγους πως στρέφονται ενάντια στους φτωχούς, μιας και η βιοτεχνολογία μπορεί να αποτελέσει λύση στο πρόβλημα της πείνας, αυξάνοντας την παραγωγή στον Τρίτο Κόσμο. Ονομάζουν τα μεταλλαγμένα, την "2η Πράσινη Επανάσταση". Η "Πράσινη Επανάσταση" πραγματοποιήθηκε στις δεκαετίες του '60 και του '70 με την εφαρμογή νέων τεχνολογιών στην αγροτική παραγωγή του Τρίτου Κόσμου που προκάλεσε μεγάλη αύξηση στο παγκόσμιο αγροτικό προϊόν.

Ομως η αιτία της πείνας στον κόσμο δεν είναι η έλλειψη τροφίμων. Αντίθετα υπάρχει υπερπροσφορά τροφής στον πλανήτη, όμως η φτώχεια αφήνει τους ανθρώπους πεινασμένους και τόνους τροφίμων συσσωρευμένους στις αποθήκες και πεταμένους στις χωματερές. Η "Πράσινη Επανάσταση" που επικαλούνται οι φίλοι των μεταλλαγμένων είναι χρήσιμο μάθημα. Η παγκόσμια παραγωγή τροφίμων από τη δεκαετία του '70 ως τη δεκαετία του '90 αυξήθηκε κατά 11%. Αν εξαιρέσουμε την Κίνα, όπου δεν εφαρμόστηκε η "Πράσινη Επανάσταση", ο αριθμός των πεινασμένων όχι μόνο δε μειώθηκε αλλά αυξήθηκε και μάλιστα περισσότερο από 11%, από τα 536 εκατομμύρια, στα 597 εκατομμύρια ανθρώπους. Στη Λατινική Αμερική, τα τρόφιμα μέσα στην εικοσαετία αυξήθηκαν κατά 9%, όμως οι πεινασμένοι αυξήθηκαν κατά 19%! Περισσότερα τρόφιμα και ακόμη περισσότερη πείνα λοιπόν.

Η αλλαγή ωφέλησε μόνο τους πολύ πλούσιους αγρότες (όσους έχουν ετήσιο εισόδημα πάνω από 500.000 ευρώ), που κατάφεραν να ελέγχουν πχ. στην Αμερική, το 40% της παραγωγής ενώ το 1960 έλεγχαν μόνο το 16%.

Στην πραγματικότητα η εφαρμογή της βιοτεχνολογίας από τις πολυεθνικές όχι μόνο δεν είναι λύση στο πρόβλημα της φτώχειας, αλλά είναι μέρος του προβλήματος. Οπως η "Πράσινη Επανάσταση" εξάρτησε τη γεωργία από το πετρέλαιο, τα χημικά και από τα δάνεια των τραπεζών, στα οποία μπορούσαν να έχουν πρόσβαση όλο και λιγότεροι τώρα θέλουν να περικυκλώσουν ακόμη περισσότερο τους φτωχούς αγρότες και να τους εντάξουν ολόκληρωτικά στο τρελοκομείο της αγοράς.

Πίσω από το πρόβλημα της πείνας και της φτώχειας βρίσκονται τα ιμπεριαλιστικά κράτη και οι πολυεθνικές τους, που τώρα παρουσιάζουν τους εαυτούς τους σαν σωτήρες. Οι μεγαλύτερες εταιρίες τροφίμων του κόσμου, όπως η Γιουνιλέβερ και η Νεστλέ γιγαντώθηκαν με την εκμετάλλευση του φυσικού πλούτου των χωρών του Τρίτου Κόσμου. Είτε ήταν το βαμβάκι της Ινδίας, είτε το κακάο από την Αφρική, είτε ο καφές από τη Βραζιλία η πολιτική τους ήταν να μετατρέπουν ολόκληρες περιοχές σε μονοκαλλιέργειες και άρα να εξαρτούν την επιβίωση του πληθυσμού από τις τιμές της παγκόσμιας αγοράς. Ολες οι χώρες που ξεζουμίστηκαν για δεκαετίες, τώρα βρίσκονται και χρεωμένες στο ΔΝΤ. Ενα τεράστιο ποσοστό του εθνικού τους πλούτου καταλήγει στους τραπεζίτες του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης, αντί να πηγαίνει σε αναπτυξιακά έργα και σε προστασία των φτωχών και των πεινασμένων.

Ο γάλλος αγροτοσυνδικαλιστής Ζοζέ Μποβέ μπήκε στη φυλακή επειδή κατέστρεψε καλλιέργειες μεταλλαγμένων τροφίμων και προκάλεσε μια διαδήλωση 300.000 σε υπεράσπισή του, στη μικρή πόλη Μιγιό το 2000. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα κατάφερε να μετατραπεί σε πόλο σύγκρουσης με τα μεταλλαγμένα τρόφιμα και δεν είναι τυχαίο. Τα μεταλλαγμένα είναι το σημείο όπου εμφανίζονται συγκεντρωμένες όλες σχεδόν οι βαρβαρότητες του παγκόσμιου καπιταλισμού. Η αλόγιστη εκμετάλλευση του φυσικού πλούτου, η καταστροφή του περιβάλλοντος, η απαξίωση της Δημόσιας Υγείας, η φτώχεια και η εξαθλίωση του Τρίτου Κόσμου, η υποβάθμιση της ποιότητας ζωής σε όλο τον πλανήτη.

Δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τους Διεθνείς Οργανισμούς ή την Ευρωπαϊκή Ενωση ότι θα μας προστατεύσουν από την επίθεση των πολυεθνικών. Η ίδια η ΕΕ που απέρριψε το μεταλλαγμένο καλαμπόκι είχε δώσει έγκριση για εισαγωγή μεταλλαγμένων ζωοτροφών το 1997. Οι καθυστερήσεις στις εγκρίσεις μεταλλαγμένων προϊόντων έχουν να κάνουν και με το ότι οι ευρωπαϊκές εταιρίες θέλουν να προετοιμαστούν καλύτερα για να μπουν στη διεθνή αγορά.

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα κατάφερε να αναδείξει όλους τους κινδύνους πίσω από την προπαγάνδα των πολυεθνικών και να τους κάνει γνωστούς στην πλειοψηφία των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο. Η συνέχιση του αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό είναι η μόνη λύση για να σώσουμε το περιβάλλον και την υγεία μας από τα γεράκια του κέρδους.

εργατική δημοκρατία

ΑΛΛΟΥ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΛΛΟΥ ΤΑ ΟΠΛΑ

Μορτεχάι Βανούνου αυτός που αποκάλυψε το πυρηνικό πρόγραμμα του Ισραήλ

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΚΦ ΣΤΗΝ ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ

"GELME BUSH"

Διεθνής μέρα δράσης κατά του πολέμου στις 26 Ιούνη

"Αδελφια, φίλοι και σύντροφοι, καλώς ήρθατε. Συμμετείχα στο 2ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στο Παρίσι και το 4ο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στην Βομβάη και γνωρίζω τη μεγάλη σημασία που έχουν τα κοινωνικά φόρουμ σαν βήματα διαλόγου και κοινής δράσης για όλους τους καταπιεσμένους. Τέσσερα χρόνια μετά το Σιάτλ είναι φανερό ότι, ενώ αυτοί έχουν τους G8, τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, την Παγκόσμια Τράπεζα, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και το ΝΑΤΟ εμείς έχουμε τα κοινωνικά μας φόρουμ και το μεγάλο μας αντικαπιταλιστικό κίνημα που διαδηλώνει και μπλοκάρει κάθε τους σύνοδο κορυφής και τους εμποδίζει να κυβερνάνε τον κόσμο ανενόχλητοι".

Με αυτά τα λόγια υποδέχτηκε ο Σαμί Εβρέν, ο πρόεδρος της KESK (της ΠΑΣΥΔΥ της Τουρκίας) τους εκατοντάδες συνέδρους που είχαν παει στην Κωνσταντινούπολη το Σαββατοκύριακό 17 και 18 Απρίλη για να πάρουν μέρος στην "προπαρασκευαστική συνδιάσκεψη" του 3ου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ (ΕΚΦ), που πρόκειται να γίνει τον Οκτώβρη στο Λονδίνο.

Δεκάδες χιλιάδες ακτιβιστές είχαν πάρει μέρος στα δύο προηγούμενα ΕΚΦ, της Φλωρεντίας τον Νοέμβρη του 2002 και του Παρισιού τον Νοέμβρη του 2003. Οι αποφάσεις των "συνελεύσεων των κινημάτων" που έκλεισαν αυτά τα Φόρουμ κυριολεκτικά "έγραψαν ιστορία": οι τεράστιες διαδηλώσεις που έγιναν στη Γερμανία στις 2-3 Απρίλη (350.000 στο Βερολίνο και 150.000 στην Κολωνία και την Στουντγκάρδη) έγιναν στα πλαίσια της "πανευρωπαϊκής μέρας δράσης" ενάντια στις κοινωνικές περικοπές που είχε ορίσει το Φόρουμ του Παρισιού. Η παγκόσμια κινητοποίηση ενάντια στον πόλεμο στο Ιρακ στις 15 Φλεβάρη του 2003, ξεκίνησε από την "συνέλευση των κινημάτων" της Φλωρεντίας.

Εκατομμύρια άνθρωποι, σε κάθε γωνιά της γης, έχουν στραμμένα τα μάτια τους στο κίνημα του Σιατλ και της Γένοβας. Ολοένα και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας ταυτίζουν τα σημερινά προβλήματα -τον διαρκή πόλεμο του Μπους, τα χρέη του "Γ' Κόσμου", την καταστροφή του περιβάλλοντος, τις επιθέσεις στις κοινωνικές παροχές και τις συντάξεις κλπ- με το ίδιο το σύστημα και αναζητάνε εναλλακτικές λύσεις, πέρα από την αγορά και τον καπιταλισμό,

Αυτή η ριζοσπαστικοποίηση ήταν εξώφθαλμη σε όλες τις εκδηλώσεις τόσο στη Φλωρεντία, όσο και στο Παρίσι. Αυτή η ριζοσπαστικοποίηση ήταν "υπεύθυνη" για τις ιστορικές αποφάσεις των συνελεύσεων των κινημάτων. Αυτή η ριζοσπαστικοποίηση έκανε τα "κοινωνικά φόρουμ... βήματα διαλόγου και κοινής δράσης για όλους τους καταπιεσμένους" -για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Σαμί Εβρέν. Η σύνδεση αυτή, όμως, δεν ήταν αυτόματη. Χρειάστηκαν σκληρές πολιτικές μάχες, όχι μόνο στο ίδιο το Παρίσι και τη Φλώρεντία αλλά και στις δεκάδες προπαρασκευαστικές συναντήσεις που είχαν προηγηθεί για την οργάνωσή τους, για να μπορέσει αυτή η ριζοσπαστικοποίηση να πάρει "σάρκα και οστά".

Αυτή η πολιτική μάχη συνεχίστηκε στην προπαρασκευαστική της Κωνσταντινούπολης. Το πιο "θερμό" σημείο ήταν η συζήτηση για τον γενικό προσανατολισμό του ΕΚΦ. Τι είδους Φόρουμ θέλουμε; ένα "κοινοβούλιο" των ακτιβιστών, ένα εφαλτήριο για νέες "πανευρωπαϊκές μέρες δράσης", για νέες 15 Φλεβάρη; Ή ένα λόμπυ που θα επεξεργάζεται προοδευτικές προτάσεις και θα πιέζει τις "αριστερές" κυβερνήσεις να τις εφαρμόσουν; Ποιό είναι το κεντρικό ζήτημα σήμερα; Η οργάνωση της αντίσταση στον διαρκή πόλεμο του Μπους και στην βαρβαρότητα της αγοράς; Ή μήπως η σύνταξη ενός εναλλακτικού, συντάγματος για την Ευρωπαϊκή Ενωση;

Η προπαρασκευαστική της Κωνσταντινούπολης δεν έκλεισε αυτή τη συζήτηση. Οι ριζοσπαστικές ιδέες, όμως, κέρδισαν αναμφισβήτητα ένα γερό προβάδισμα.

Το κίνημα έχει κάνει άλματα μέσα στους τελευταίους μήνες στην Τουρκία. Οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις την περασμένη χρονιά ανάγκασαν το κοινοβούλιο να καταψηφίσει την πρόταση της κυβέρνησης του Ερντογκάν να επιτρέψει στα αμερικανικά στρατεύματα να χρησιμοποιήσουν το τουρκικό έδαφος για την προέλασή τους στο Ιρακ. Και κατέστρεψαν όλα τα όνειρα που έτρεφε η άρχουσα τάξη της Τουρκίας να εμπλακεί πιο χοντρά στον πόλεμο -και να εισπράξει τα ανταλλάγματα όταν έρθει η ώρα της μοιρασιάς της λείας. Οπλισμένοι με την αυτοπεποίθηση αυτής της φοβερής νίκης οι εργάτες έχουν αρχίσει τώρα να αντιπαλεύουν ένα-ένα όλα τα σχέδια της άρχουσας τάξης: 100.000 διαδηλωτές πλημμύρισαν στις 6 Μάρτη την Αγκυρα ενάντια στη "μεταρρύθμιση" των κοινωνικών υπηρεσιών.

Σταθμοί

Ο "αέρας" αυτού του κινήματος φύσηξε και στην προπαρασκευαστική της Κωνσταντινούπολης. Και αυτό

φάνηκε καθαρά στην συνάντηση των αντιπολεμικών κινημάτων, που έγινε την Κυριακή το μεσημέρι. Πάνω από 100 αντιπρόσωποι, από όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης, πήραν μέρος στη συζήτηση.

Ενας ομιλητής από τη Γαλλία μίλησε για τις κινητοποιήσεις που ετοιμάζουν ενάντια στην επίσκεψη του Μπους και του Μπλέρ, στην επέτειο της απόβασης της Νορμανδίας, στις 6-7 Ιούνη. Ενας ομιλητής από το συνδικάτο Κόμπας αναφέρθηκε στις συζητήσεις που υπάρχουν αυτή τη στιγμή στην Ιταλία για μια μεγάλη διαδήλωση στις 30 Ιούνη, την ημέρα που οι ΗΠΑ θα παραδίδουν, υποτίθεται, την εξουσία στους Ιρακινούς. Οι εκπρόσωποι της Συμμαχίας Παγκόσμια Ειρήνη και Δικαιοσύνη της Τουρκίας μίλησαν για την "υποδοχή" που ετοιμάζουν στον Μπους στις 26 Ιούνη, όταν θα επισκεφθεί την Τουρκία για τη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ. Η Γιλντίζ Ονέν, εκπρόσωπος της συμμαχίας είπε: *«Η καμπάνια Gelme Bush ("Μην έρθεις Μπους") που ξεκινήσαμε τον περασμένο Γενάρη έχει πολύ μεγάλη απήχηση μέσα στον κόσμο. Οι συγκεντρώσεις και οι συζητήσεις που οργανώνουμε σε διάφορες πόλεις -στην Αγκυρα, την Κωνσταντινούπολη, την Σμύρνη, τα Αδανα, την Τραπεζούντα- είναι σχεδόν πάντα ασφυκτικά γεμάτες. Στη συγκέντρωση στην Τεκίρντα, μια μικρή πόλη της Ανατολικής Θράκης, μαζεύτηκαν σχεδόν 1000 άνθρωποι! Οι φοιτητές του πανεπιστήμιου υιοθέτησαν μαζικά την καμπάνια: έφτιαξαν έναν "τοίχο ειρήνης" -γεμάτο συνθήματα, αντιπολεμικές ζωγραφιές κλπ- στο πανεπιστήμιο. Η κλασσική ανοιξιάτικη γιορτή μετονομάστηκε, από "Φράουλα" σε "Gelme Bush"».*

Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο κάλεσε όλους σε μια συντονισμένη δράση εκείνη την ημέρα, ενάντια στον Μπους.

Η συνάντηση αποφάσισε τελικά, ομόφωνα, να καλέσει σε μια βδομάδα δράσης ενάντια στην κατοχή του Ιρακ, που θα αρχίζει το Σάββατο στις 26 Ιούνη. Διαδηλώσεις στις 26 Ιούνη ετοιμάζουν ήδη στην Ισπανία και στη Βρετανία.

Η επόμενη προπαρασκευστική θα γίνει στις 17-18 Ιούνη στο Βερολίνο: μια βδομάδα, δηλαδή, πριν τις μεγάλες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις στις 26 Ιούνη. Και στην πόλη που φιλοξένησε, στις 2 Απρίλη, τους 350.000 διαδηλωτές ενάντια στις κοινωνικές περικοπές.

Συμμετοχή απο την Κύπρο

Στην Κύπρο η Εργατική Δημοκρατία μαζί με τουρκοκύπριους ακτιβιστές έχουν πάρει τη πρωτοβουλία για να συμμετέχουμε με κοινή αντιπροσωπία στις εκδηλώσεις της καμπάνιας «Gelme Bush». Για πληροφορίες μπορείτε να αποταθείτε στο τηλέφωνο 99698503

Κάτω από πολλούς σκληρούς περιορισμούς αποφυλακίστηκε μετά από 18 χρόνια από τις φυλακές Σιήκμα του Έσιελον στο Ισραήλ στις 21 του Απρίλη ο Μορτεχάι Βανούνου.

Έξω από την φυλακή τον περίμεναν δεκάδες υποστηρικτές του, άνθρωποι που πάλεψαν για την απελευθέρωση του, για να τον καλωσορίσουν, να διαδηλώσουν ενάντια στα πυρηνικά όπλα και να απαιτήσουν την κατάργηση των περιορισμών που του επιβλήθηκαν μετά την απελευθέρωση του.

Πρέπει να διαλέξει μια πόλη του Ισραήλ όπου θα κατοικήσει και θα χρειάζεται άδεια από τις αρχές για να ταξιδέψει σε άλλη πόλη. Δεν του επιτρέπετε να φύγει από το Ισραήλ για έξη μήνες και κάθε έξη μήνες θα γίνεται αναθεώρηση του περιορισμού αυτού. Δεν του επιτρέπετε η επαφή με ξένους είτε προσωπικά ή τηλεφωνικά και δεν είναι καθαρό αν ο περιορισμός αυτός ισχύει και για τους θετούς αμερικανούς γονείς του. Ακόμα δεν του επιτρέπετε να πλησιάσει οποιαδήποτε πρεσβεία σε απόσταση μικρότερη από εκατό μέτρα, να πλησιάσει σημείο εξόδου από την χώρα ή να προσευχηθεί σε εκκλησία τις δικής του επιλογής.

Ο ίδιος δήλωσε ότι είναι περήφανος για τις πράξεις του και διαμαρτυρήθηκε για την σκληρή και βάρβαρη μεταχείριση του, απαίτησε το δικαίωμα του να ζήσει ελεύθερος χωρίς περιορισμούς και ξεκαθάρισε ότι δεν έχει οποιεσδήποτε πληροφορίες για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ισραήλ πέρα από αυτά που αποκάλυψε πριν από δεκαοκτώ χρόνια.

Ο Μορτεχάι Βανούνου ήταν ένας τεχνικός στην Ντιμόνα, τις πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ισραήλ, από το 1976 μέχρι το 1985. Εκεί ανακάλυψε ότι στις εγκαταστάσεις κατασκευάζονταν πυρηνικά όπλα. Η συνείδηση του τον οδήγησε να μιλήσει γι' αυτό και το 1986 έδωσε στοιχεία και φωτογραφίες στην εφημερίδα του Λονδίνου "Sunday Times". Τα στοιχεία δημοσιεύτηκαν σε άρθρο της εφημερίδας για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ισραήλ και απέδειξαν ότι το Ισραήλ είχε κατασκευάσει μυστικά σχεδόν 200 πυρηνικές κεφαλές.

Στις 30 του Σεπτέμβρη του 1986 τον ξεγέλασαν να ταξιδέψει από το Λονδίνο στην Ρώμη. Εκεί τον απήγαγαν πράκτορες του Ισραήλ, τον νάρκωσαν και τον μετάφεραν στο Ισραήλ. Σε δίκη που έγινε μυστικά καταδικάστηκε σε φυλάκιση 18 χρόνων για προδοσία και κατασκοπία παρόλο που δεν είχε πάρει χρήματα και ούτε επικοινώνησε με ξένες δυνάμεις. Κρατήθηκε σε πλήρη απομόνωση για 11 χρόνια με σπάνιες επισκέψεις από την οικογένεια, τον δικηγόρο και ένα ιερέα μέσα από μεταλλικό φράκτη.

Για κάθε δημοκράτη φίλο της ειρήνης αλλά και για τον καθένα που ενδιαφέρετε για την ελευθερία της πληροφόρησης ο Μορτεχάι Βανούνου είναι ένας ήρωας. Ρίσκαρε την ελευθερία του για να υπερασπιστεί την ελεύθερη ροή πληροφοριών και ένα κόσμο απαλλαγμένο από όπλα μαζικής καταστροφής όπως τα πυρηνικά. Δεν ζήτησε και δεν πήρε δεκάρα για τις πληροφορίες που αποκάλυψε.

Αυτοί που στήριζαν και στηρίζουν τον πόλεμο του Μπούς στο Ιράκ με το πρόσχημα των όπλων μαζικής καταστροφής είναι το ίδιο υπεύθυνοι για την βάναυση μεταχείριση που δέχθηκε από το κράτος του Ισραήλ και κλείνουν τα μάτια μπροστά στον συνεχιζόμενο εξοπλισμό του με πυρηνικά όπλα μαζικής καταστροφής. Με συστήματα εκτόξευσης από το έδαφος, τον αέρα και τη θάλασσα έχει τη Μέση Ανατολή υπό έλεγχο.

Πρέπει να απαιτήσουμε την αναγνώριση και εφαρμογή του δικαιώματος του Μορτεχάι Βανούνου να ζήσει ελεύθερος χωρίς περιορισμούς και μια Μέση Ανατολή και ένα κόσμο χωρίς πυρηνικά όπλα και άλλα όπλα μαζικής καταστροφής.

Σταύρος Σιδεράς